Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώτισσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Ἰανουαρίου 1899 Ἔτος 21ον. — Ἀριθ. 5

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια ἴδε σελ. 29)

Ἐκ τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν τῆς Εὐσταθείας, πρέπει νὰ γνωρίσωμεν τὸ ὠχρὸν καὶ καχεκτικὸν ἐκεῖνο κοράσιον, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν παράστασιν, ἐκάθητο ζαρωμένον πλησίον τῆς κυρίας Μασσαί. Ὠνομάζετο Λίνα Βέμπερ, καὶ ἦτο δώδεκα ἕως δεκατριῶν ἐτῶν. Τὸ μελαγχολικὸν της ὕψος, τὰ πένθιμα καὶ πτωχικὰ φορέματά της, τὰ μαῦρά της μάτια τὰ πολὺ μυωπικά, ἐνέπνεον τὸν οἶκτον καὶ τὴν συμπάθειαν. Συνώδευε τὸν πατέρα της, ἄνδρα περίπου πεντηκοντούτη, περίφροντιν, μὲ πρόσωπον ρυτιδωμένον βαθέως, μὲ ὀφθαλμοὺς κοίλους, μὲ βλέμμα ἄτονον καὶ ἀφῃρημένον. Μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐφαίνετο ἐνθυμούμενος, ὅτι εἶχε θυγατέρα, καὶ τὸ περίλυπον καὶ συνεσταλμένον κοράσιον ἐπὶ μακρὰς ὥρας θὰ ἔμενε μόνον, ἂν δὲν ἦτο ἡ κυρία Μασσαί, ἡ ὁποία κατώρθωσε σιγὰ-σιγὰ νὰ τὸ ἐξημερώσῃ, νὰ τὸ ἑλκύσῃ, νὰ κινήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην του. Ἀλλ' ἐκτὸς αὐτῆς, οὐδένα ἄλλον ξένον ἐπλησίαζεν ἡ Λίνα, οὐδ' αὐτὴν τὴν Κοραλίαν, τῆς ὁποίας ὅλαι αἱ πρὸς φιλίωσιν ἀπόπειραι ἀπεκρούσθησαν ὑπὸ τῆς μικρᾶς ἀποτόμως καὶ ἀγρίως.

Ὁ πατὴρ τῆς Λίνας, ὁ κ. Βέμπερ, ἦτο ἐπιστήμων — μέγας ἐπιστήμων, ὅπως ἐνόμιζεν ἡ κόρη του. Εἶχε κάμῃ πολλάς, πολλὰς ἀνακαλύψεις· εἰς τὸ σπίτι ὡμιλοῦσαν πάντοτε δι' αὐτάς, καὶ ἡ Λίνα ἐνεθυμεῖτο ἓν μεγάλον δωμάτιον, γεμάτον ἀπὸ βιβλία, ἀπὸ χωνευτήρια, ἀπὸ τεμάχια μηχανῶν... Ἡ μητέρα της ἔμενε πάντοτε εἰς τὸ κρεββάτι, ἄρρωστη αἰωνίως... Πρὸ τεσσάρων μηνῶν ἀπέθανε. Κατόπιν ὁ «πατέρας» μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρῃ τοὺς Παρισίους, ἀπεφάσισε νὰ μεταναστεύσῃ εἰς τὸ Τρανσβαὰλ καὶ δοκιμάσῃ ἐκεῖ τὴν τύχην του. Εἶχεν εἰς τὸν νοῦν του νέαν ἀνακάλυψιν, καὶ ἤλπιζεν ὅτι μὲ αὐτήν, ὁριστικῶς πλέον, θὰ κατώρθωνε νὰ κτήσῃ περιουσίαν...

Καὶ ἦτο μεγάλη ἀνάγκη! ἐσκέπτετο κατ' ἰδίαν ἡ κ. Μασσαί, παρατηροῦσα τὰ ἐλεεινὰ καὶ τετριμμένα ἐνδύματα τοῦ πατρὸς καὶ τῆς κόρης. Καὶ ἐκ τούτου ἠσθάνετο τὸν οἶκτόν της αὐξανόμενον, καὶ ἐδιπλασίαζε τὰς πρὸς τὴν Λίναν μητρικάς της περιποιήσεις. Ἐπὶ τέλους τὸ παρετήρησε καὶ ὁ κ. Βέμπερ, μὲ ὅλην του τὴν ἀφῃρημάδαν, καὶ μίαν ἡμέραν τὴν ἐπλησίασε καὶ της ἐξέφρασε τὴν ζωηράν του εὐγνωμοσύνην δι' ὀλίγων συγκινητικῶν λέξεων. Τότε ἡ κυρία Μασσαὶ ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ συνομιλήσῃ μετ' αὐτοῦ, καὶ νὰ ἴδῃ, ὅτι ὁ πτωχὸς καὶ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἐφευρέτης ἦτο ἄνθρωπος μεγάλης μορφώσεως καὶ εὐγενεστάτων αἰσθημάτων. Πρακινηθεὶς ὑπὸ τῆς συζύγου, ὁ κ. Μασσαὶ συνῆψε μετὰ τοῦ κ. Βέμπερ γνωριμίαν, καὶ συχνὰ ἔβλεπέ τις περιπατοῦντας ὁμοῦ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ συνομιλοῦντας τοὺς δύο τούτους ἄνδρας, τοὺς τόσον ἀνομοίους κατὰ τὸ ἐξωτερικόν, ἀλλὰ κατεχομένους ὑπὸ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἰδέας κατὰ βάθος: νὰ ἀποκτήσουν περιουσίαν.

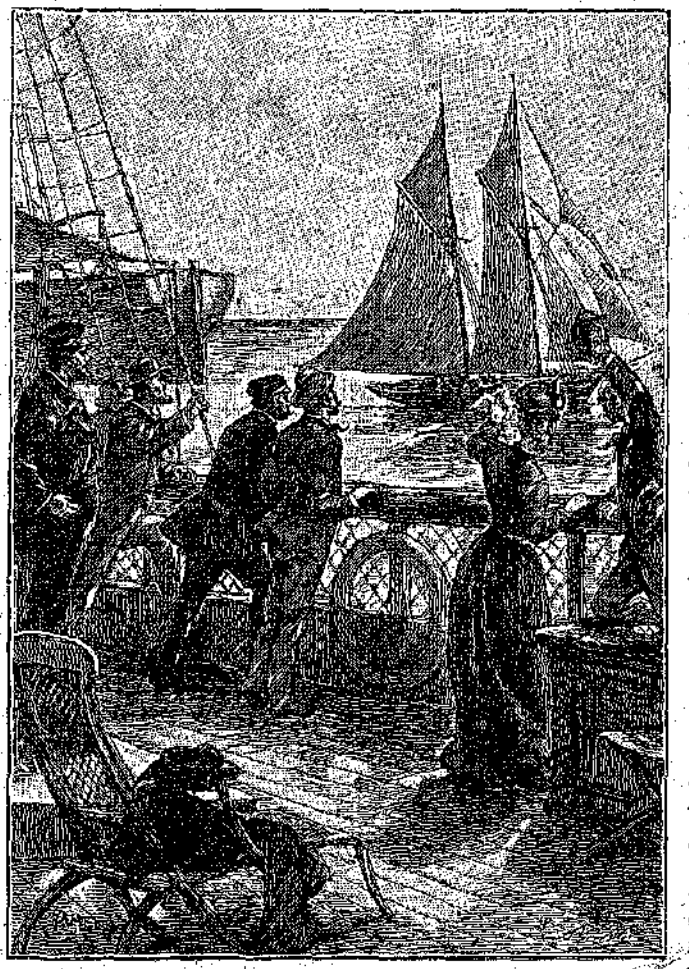

« Καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη κινοῦν τὰ μανδήλιά των, νεύουν μὲ τὰς χεῖρας, ἀνταλλάσσουν εὐχάς.» (Σελ. 39 στήλ. α').

Ἐκτὸς τοῦ πλοιάρχου Φραννέρ, τοῦ ὁποίου εἶχε νικήσῃ τὴν συμπάθειαν, καὶ ἐκτὸς τοῦ ἀγαπητοῦ του ἰατροῦ Λωμόνδου, ὁ Γεράρδος Μασσαὶ εἶχεν ἀποκτήσῃ καὶ τρίτον φίλον ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἦτο ὁ ναύτης Λεγκέν, ἕνας ἄνθρωπος μὲ πρόσωπον χαλκόχρουν, μὲ μαλλιὰ σγουρὰ ὡς αἰθίοπος, μὲ χρυσοῦς κρίκους εἰς τὰ αὐτιά, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπισκεφθῇ ὅλας τὰς χώρας τῆς γῆς καὶ ναυαγήσῃ ἐξ ὅλα τὰ γεωγραφικὰ πλάτη, — ἐν μιᾷ λέξει ὁ διασκεδαστικώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου!

«Σὲ μισὴν ὥρα αὐτὸς εἰμπορεῖ νὰ σε μάθῃ περισσότερα ἀπὸ μιὰ Γεωγραφία σὲ ὁλόκληρο χρόνο!» ἀνέκραζεν ὁ Γεράρδος ἐνθουσιασμένος. Καὶ ἤκουε μὲ θρησκευτικὴν εὐλάβειαν τὰς ἀπιθάνους διηγήσεις τοῦ ναύτου, ὁ ὁποῖος — πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, — δὲν περιωρίζετο πάντοτε

αὐστηρῶς ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἀληθείας. Μάλιστα ὑπὸ τῆς φαντασίας του οἰστρηλατούμενος, δὲν ἐγνώριζεν ἴσως οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἂν ὅσα διηγεῖτο ἦσαν ἀληθῆ ἢ ὄχι· «Ἔχω ἰδωμένα τόσα πολλά! . .» ἔλεγε σείων τὴν κεφαλήν, μὲ ὕφος ἀποκλεῖον κάθε δυσπιστίαν, καὶ μὲ τὴν πρόφασιν αὐτὴν διηγεῖτο ἀδιστάκτως τὰ παραδοξότερα, τὰ φανταστικώτερα πράγματα. . .

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ Γεράρδος ἐτέρπετο πολὺ ἀκούων τὸν Λεγκέν, καὶ ἴσως δὲν εἶχεν ἐπὶ τοῦ πλοίου μεγαλητέραν διασκέδασιν ἀπὸ αὐτήν, μετὰ τὸ φαιδρότατον ἐκεῖνο μάθημα τῆς ἀγγλικῆς, τὸ ὁποῖον συνήνου καθ' ἑκάστην τὴν οἰκογένειαν.

Ὁ κ. Μασσαὶ ἐφρόνει, ὅτι ἡ γνῶσις τῆς ἀγγλικῆς ἦτο ἀπαραίτητος, προκειμένου νὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς τόπον, ὅπου αὐτὴ ἦτο ἡ ἐπικρατοῦσα γλῶσσα. Ὁ Ἐρρῖκος καὶ ἡ Κοραλία τὴν ἐγνώριζον ἤδη εἰς τὴν ἐντέλειαν, καὶ αὐτοὶ ἀνέλαβον νὰ την διδάξουν καὶ εἰς τὰ λοιπὰ μέλη τῆς οἰκογενείας. Ἔκαμαν λοιπὸν μίαν τάξιν, τῆς ὁποίας μαθηταὶ ἦσαν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Μασσαί, ὁ Γεράρδος καὶ ἡ Μαργαρόνα. Καὶ τὸ μάθημα τῆς ἀγγλικῆς ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ πλοίου τακτικά. Ἀλλ' εἶνε περιττὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι συχνότερα ἀντήχουν ἐκρήξεις γελώτων, παρὰ συζυγίαι ρημάτων!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Η ΘΑΛΑΜΗΓΟΣ «ΑΙΔΗ».—Η ΧΑΡΑ ΚΑΙ Η ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΒΡΑΝΔΕΒΕΝΗ. —ΟΠΟΥ Ο ΜΕΓΑΛΕΜΠΟΡΟΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ ΚΑΙ ΕΚΤΙΜΑΤΑΙ.

Τὸ ἀπόγευμα ἐφάνη ἓν πλοῖον μακρὰν εἰς τὸν ὁρίζοντα. Μόνον τὰ ἀνώτερα ἱστία ἦσαν ἀκόμη ὁρατά· ἀλλ' ἅμα ὡς ἠδυνήθησαν νὰ το παρατηρήσουν καλλίτερα, ἀνεγνώρισαν σκάφος ἐκτάκτου ὡραιότητος καὶ καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα πρώτης τάξεως ταχύπλουν.

Ἀμέσως, ὅλαι αἱ συνομιλίαι διεκόπησαν, ὅλα τὰ βιβλία ἐγκατελείφθησαν, ὅλα τὰ παιγνίδια, — σκάκι, δόμινον, ντάμα, χαρτιά, — ἀφέθησαν εἰς τὸ μέσον, καὶ ἕκαστος ὠπλίσθη μὲ τὸ τηλεσκόπιόν του ἢ μὲ τὰ δίοπτρά του, καὶ ἔτρεξε νὰ παρακολουθήσῃ τὴν προσέγγισιν τοῦ πλοίου.

Πρέπει νὰ ἐταξείδευσε κανεὶς εἰς τὴν ἐρημίαν τοῦ ἀπεράντου Ὠκεανοῦ, διὰ νὰ ἐννοήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν σπουδήν, μεθ' ἧς γίνεται πάντοτε δεκτὴ παρομοία ἀναγγελία. Καὶ αὐτοὶ οἱ ὀκνηρότεροι καὶ ἀπαθέστεροι ὁρμοῦν, σπεύδουν, μὴ θέλοντες νὰ χάσουν τίποτε ἀπὸ τὸ θέαμα. Ἀναμένουν, μὲ πάλλουσαν καρδίαν τὴν διέλευσιν τοῦ ξένου, καὶ μὲ ἄπληστον ὄμμα παρακολουθοῦν τὸ πλοῖον μετεωρυνόμενον, πλησιάζον, διερχόμενον, καὶ εἶτα ἀπομακρυνόμενον, ἐξαφανιζόμενον.

Ὡς νὰ ἐμαγνητίσθησαν, οἱ ὀφθαλμοί των ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν προσηλωμένοι ἐπὶ τῆς αὐλακος, τὴν ὁποίαν ἄφησεν ὀπίσω του.. . Ἐνῷ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, εἰς τὰς πολυανθρώπους ὁδούς, οἱ διαβάται τοῖς εἶνε ξένοι καὶ ἀδιάφοροι, εἰς τὴν θάλασσαν ἡ ἀδιαφορία των ἐξαφανίζεται, καὶ ὁ ἄγνωστος, ὁ ὁποῖος διέρχεται ἐνώπιόν των, γίνεται ἀμέσως γνώριμος, φίλος, ἀδελφός! Καὶ ἀπὸ πλοίου εἰς πλοῖον ἀνταλλάσσονται τότε βλέμματα καὶ μειδιάματα συμπαθείας, λόγοι ἐγκάρδιοι, εὐχαὶ εἰλικρινεῖς.

Τὸ ἀγγελθὲν πλοῖον ἐν τούτοις ἐπλησίαζεν ὁλονέν. Ταχέως ἀπεκαλύφθη ὁλόκληρος ἡ κομψή του ἐξάρτυσις· κατόπι διεγράφησαν καθαρῶς τὰ πλευρά του καὶ ἐπὶ τέλους ὅλοι ἠδυνήθησαν νὰ θαυμάσουν μίαν ὡραιοτάτην θαλαμηγὸν μετρίου μεγέθους ἀλλ' ἐντελεστάτου σχήματος. Θὰ ἦτο ἕως ἑκατὸν πεντήκοντα τόννων. Διέσχιζεν ὡς κύκνος τὰ πλατέα κύματα τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ, ἐνῷ τὰ λευκά του ἱστία ἔπλησσον τὸν ἀέρα ὡς πελώριαι πτέρυγες. Εὑρίσκετο ἀκόμη εἰς μεγάλην ἀπόστασιν· ἀλλὰ τῇ βοηθείᾳ τῶν διόπτρων, διέκρινον ὅτι ἡ θαλαμηγὸς μετέβαλε διεύθυνσιν καὶ ἐπροχώρει τώρα παραλλήλως πρὸς τὴν αὐλακα τῆς Εὐσταθείας.

— Τρέχει καλά! εἶπεν ὁ πλοίαρχος Φρανκέρ, παρακολουθῶν ἐπισταμένως ὅλας τὰς κινήσεις τῆς θαλαμηγοῦ. Σὲ λίγην ὥραν θὰ μας ἀφήσῃ ὀπίσω του.

— Ἂν ἤμουν πλοίαρχος ἐγώ, ἐψιθύρισε τότε ὁ Γεράρδος, θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ τινάξω 'ςτὸν ἀέρα τὴν Εὐστάθειαν, παρὰ νὰ την ἀφήσω νὰ νικηθῇ ἀπὸ αὐτὸ τὸ καρυδόφλοιστσο!

— Εἴμεθα λοιπὸν εὐτυχεῖς ποῦ δέν σε ἔχομεν πλοίαρχον! Μὰ εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ, εἶνε ἐντροπὴ διὰ πλοῖον τόσον βαρύ, σὰν τὸ δικό μας, ἂν το ξεπεράσῃ μία θαλαμηγὸς ἐλαφρὰ σὰν χελιδόνι, κατασκευασμένη ἐπίτηδες διὰ νὰ τρέχῃ;

— Δὲν ἠξεύρω. Ἀλλὰ εἶνε τόσον δυσάρεστον πρᾶγμα ἡ ἧττα!

— Ναί· ἀλλὰ δὲν λέγεται ἧττα αὐτό. Ἂν ἡ θαλαμηγὸς ὑπερτερῇ κατὰ τὴν κομψότητα καὶ τὴν ταχύτητα, ἡ Εὐστάθεια ὑπερτερεῖ κατὰ τὴν στερεότητα καὶ τὴν ἀντοχήν. Ἐν περιπτώσει δυστυχήματος, παραδείγματος χάριν, ποῖον ἀπὸ τὰ δύο πλοῖα, θὰ ἠμποροῦσε νὰ βοηθήσῃ τὸ ἄλλο; Αὐτὸ δὲν το συλλογίζεσαι;

Ἤδη ἡ μεταξὺ τῶν δύο πλοίων ἀπόστασις ἠλαττώθη σημαντικῶς. Ἄνευ διόπτρων πλέον ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ τὴν θαλαμηγὸν μὲ ὅλας της τὰς λεπτομερείας. Ἐπὶ της πρῴρας, ἓν κρίνον λεπτῶς γεγλυμμένον, ἀνύψωνεν ὡς ἔμβλημα, ἐν μέσῳ πρασίνων φύλλων, τὸν λευκὸν κάλυκά του. Ἐπὶ τῆς λέμβου, τῆς ἀνηρτημένης εἰς τὴν δεξιὰν πλευράν, ἀνεγινώσκετο τὸ ὄνομα Λιλή μὲ γράμματα χρυσᾶ. Τὸ κατάστρωμα, πολυτελῶς καὶ κομψῶς ἐστρωμένον διὰ ξύλων λευκῶν καὶ στιλπνῶν, ἐκαλύπτετο κατὰ τὸ ἥμισυ μὲ πλουσίους ἀνατολικοὺς τάπητας. Εἰς τὴν πρύμνην, σκιάδες ζωηρῶν χρωμάτων ὡς μικραὶ σκηναί, τοποθετημέναι ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐφαίνοντο ὅτι πρὸ μικροῦ ἀκόμη ἐφιλοξένουν καὶ ἐσκίαζον τοὺς ἐπιβάτας. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅλα τὰ καθίσματα ἦσαν κενά, κυρίαι δὲ καὶ κύριοι, ἐσκυμμένοι ἀπότὸ κιγκλίδωμα, παρετήρουν περιέργως τὸ ζωηρὸν θέαμα, τὸ ὁποῖον ἐπαρουσίαζε τὸ κατάστρωμα τῆς Εὐσταθείας. Μόνον μία κυρία, ἕως πεντήκοντα ἐτῶν, μὲ ὕφος μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀκατάδεκτον, εἶχε μείνῃ εἰς τὴν θέσιν της πλησίον τῆς τραπέζης, ἐπὶ τῆς ὁποίας τὸ καπνίζον σαμοβάρι, τὰ ἐκ λεπτῆς πορσελάνης κύπελλα καὶ παντοειδὴ σκεύη, οἱ σωροὶ τῶν σάνδβιτς, οἱ πλακοῦντες καὶ ἡ φρυγανιὲς μὲ τὸ βούτυρον, ἐμαρτύρουν σαφῶς εἰς τί κατεγίνοντο οἱ ἐπιβάται τῆς Λιλῆς, καθ' ἣν στιγμὴν εἶδον μακρόθεν τὴν Εὐστάθειαν.

Οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος, φέροντες ὁμοιόμορφον στολὴν κυανῆν, ἐφαίνοντο πειθαρχικώτατοι, ἰσχυροί, ἐκλεκτοί. Οἱ δ' ἐπιβάται, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ὅλοι ἢ σχεδὸν ὅλοι νέοι καὶ ὡραῖοι, φέροντες κομψῶς τὰς ταξειδιωτικάς των ἐνδυμασίας, ἀπετέλουν σύμπλεγμα θελκτικώτατον.

Ὅταν τὰ δύο πλοῖα εὑρέθησαν σχεδὸν ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς, ἡ Λιλὴ ἀνεπέτασε τὴν ἀγγλικὴν σημαίαν.

— Ἀναπετάσατε εἰς ἀπάντησιν τὴν σημαίαν! διέταξεν ὁ πλοίαρχος Φρανκέρ· καὶ ἀμέσως τὰ τρία χρώματα τῆς γαλλικῆς σημαίας ἀνυψώθησαν εἰς τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ.

Ὑψηλὸς νεανίας, λεπτός, ξανθός, μὲ πολὺ ἀριστοκρατικὸν ὕφος, φέρων ἐνδυμασίαν ἀπὸ λευκὴν φανέλλαν, ἔκυψεν ἀπὸ τὴν πρῴραν, καὶ θέσας τὰς χεῖρας περὶ τὸ στόμα, ἠρώτησε:

— Πῶς ὀνομάζεται τὸ πλοῖόν σας; δὲν ἠμποροῦμεν νὰναγνώσωμεν τὸ ὄνομα

— Εὐστάθεια, ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος διὰ τῆς ἰσχυρᾶς του φωνῆς.

— Ζήτω ἡ Εὐστάθεια! Ἡ πορεία της εἶνε μεγαλοπρεπής· ἡ Λιλὴ ὅμως τὴν ὑπερβαίνει πολὺ κατὰ τὴν ταχύτητα.

— Ζήτω ἡ Λιλή! Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν θὰ μας ἄφινεν ὀπίσω. Ἀλλὰ ἔπεττα; ποῖον ἀπὸ τὰ δύο θἀντεῖχε εἰς μακρυνότερον ταξεῖδι;

— Πηγαίνετε μακρυά;

— Εἰς τὸ Δύρβανον, διὰ Ζανζιβάρης. Ἂν θέλετε νὰ δοκιμάσετε ποῖος θὰ

φθάσῃ προτήτερα, εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας.

— Ἄ, ὄχι, σᾶς εὐχαριστῶ, εἶνε πολὺ μακρυά, ἀπήντησεν ὁ λευκοφόρος νέος, γελῶν δυνατά.

— Ὁ σταθμός σας εἶνε ἐδῶ κοντά;

— Ναί· εἰς τὸ Ἄδεν, καὶ ταξειδεύομεν γιὰ γοῦστο μόνον ἐδῶ-γύρω.

— Καλὴν διασκέδασιν. Καὶ τίνος εἶνε ἡ ὡραία αὐτὴ θαλαμηγός;

— Τοῦ Λόρδου Φαϊρφήλδ.

— Ἡ Ἐξοχότης του εὑρίσκεται ἐπὶ τοῦ πλοίου;

Ὁ νέος ἤγγισε τὸ κασκέτον του.

— Εἰς τὰς διαταγάς σας! Εἰμπορῶ νὰ μάθω τὸνομά σας, πλοίαρχε;

— Φρανκέρ, εἰς τὰς διαταγάς σας, μυλόρδε. Ἔχετε καμμίαν παραγγελίαν διὰ τὴν Ζανζιβάρην ἢ δι' ἄλλοῦ;

— Τίποτε, εὐχαριστῶ. Ἂν ἠμποροῦσα μόνον νὰ σας πλησιάσω, θὰ σας ἔστελλα εὐχαρίστως ἕνα κιβώτιον σαμπάνιες.

— Σᾶς εἶμαι πολὺ ὑπόχρεως, μυλόρδε! Καλὸν ταξεῖδι!

— Καλὸν ταξεῖδι!

Καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη κινοῦν τὰ μαγδηλιά των, νεύουν μὲ τὰς χεῖρας, ἀνταλλάσσουν εὐχάς. Ἡ Κοραλία εἶνε καταγοητευμένη μὲ δύο ξανθὰς νεανίδας, αἱ ὁποῖαι ἱστάμεναι πλησίον τοῦ λόρδου Φαϊρφήλδ, δὲν ἔπαυσαν εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα νὰ της στέλλουν φιλόφρονας χαιρετισμοὺς καὶ θελκτικὰ μειδιάματα· καὶ εἰς τὸ τέλος πλέον, ὅταν ἡ Λιλὴ στραφεῖσα, ἀνέλαβε τὴν πρώτην της διεύθυνσιν πρὸς τὰ νοτιοδυτικά, καὶ ἐξηκολούθησε τὴν κομψήν της πτῆσιν, αἱ νεάνιδες ἀντήλλαξαν φιλήματα διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἐγκαρδίους ἀποχαιρετισμούς.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΑΙΟΛΟΥ

ΣΤΑΜΑΙ ὀλίγον εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Σταδίου καὶ Αἰόλου, διὰ νὰ θαυμάσω ἀκόμη μίαν φορὰν τὸ λαμπρὸν αὐτὸ θέαμα... Μόνον εἰς μίαν μεγαλόπολιν εἰμπορεῖς νὰ εὑρεθῇς ἔξαφνα ἐνώπιον εὐθείας τόσον μακρᾶς, τόσον ἀνοικτῆς καὶ ἐκτεταμένης! Καὶ τοῦτο συμβαίνει, διότι ἡ ὁδὸς Αἰόλου, ἡ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν μακρὰ καὶ ὡραία, ἀποτελεῖ ἄμεσον συνέχειαν τῆς λεωφόρου Πατησίων, ἡ ὁποία εἶνε ἡ μακροτέρα ὁδὸς τῶν Ἀθηνῶν, ἀρχίζουσα ἀπὸ αὐτὸ τὸ κέντρον τῆς πόλεως καὶ καταλήγουσα εἰς τὴν ἀπωτάτην αὐτῆς ἔξοχήν. Εἰς τὴν μίαν ἐσχατιάν, ἐκεῖ κάτω, βλέπεις τὴν Πάρνηθα, μέσα εἰς μίαν ὑποκύανον ὁμίχλην, ὀφειλομένην εἰς τὴν ἀπόστασιν, καὶ νομίζεις ὅτι ἐκεῖ καταλήγει ἡ ὁδὸς Πατησίων. Εἰς τὴν ἄλλην ἐσχατιὰν πάλιν, βλέπεις πλησιεστέραν καὶ πλέον εὐδιάκριτον τὴν Ἀκρόπολιν, μὲ τὸν Παρθενῶνα μονήρη ἐπὶ τῆς κορυφῆς της, καὶ νομίζεις ὅτι ἐκεῖ καταλήγει, ἀνηφοροῦσα ἐλαφρῶς, ἡ ὁδὸς Αἰόλου. Καὶ μεταξὺ τοῦ βράχου καὶ τοῦ ὄρους, μεταξὺ τῆς Πάρνηθος καὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ἁπλοῦται ὡς ἑνωτικὴ γραμμὴ λευκάζουσα καὶ ἀπέραντος, ἡ ὁδὸς Αἰόλου καὶ ἡ ὁδὸς Πατησίων. Εἶνε ὀπτικὴ ἀπάτη τοῦτο· διότι ἀπὸ τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ Αἰόλου θὰ βαδίσῃς ἀκόμη πολὺ διὰ νὰ φθάσῃς εἰς τὴν Ἀκρόπολιν· καὶ ἀπὸ τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ Πατησίων θὰ βαδίσῃς πολὺ-πολὺ περισσότερον, διὰ νὰ φθάσῃς εἰς τὴν Πάρνηθα. Ἀλλὰ κάτι σοῦ λέγει βαθειὰ εἰς τὴν ψυχὴν ἡ ἕνωσις αὐτὴ διὰ τῶν δύο μεγάλων λεωφόρων. Νομίζεις ὅτι ἡ Πάρνης τείνει τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ της ψιθυρίζει: «Χαῖρε σύ, ἡ ὁποία » ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς ἀδελφῆς μου » Πεντέλης ἐγεννήθης, ὦ θαυματοῦ ἀ» δελφιδῆ! Ἀπὸ τὰ λευκὰ μάρμαρά της » ἐκτίσθησαν τὰ Προπύλαιά σου καὶ τὸ Ἐ» ρέχθειόν σου μὲ τὰς Καρυάτιδας, καὶ ὁ » ἀθάνατος αὐτὸς Παρθενών σου. Ἐπὶ αἰ» ὼνας τώρα σὲ θαυμάζω ἀπὸ τὸ ὕψος » μου. Ἤσο ὡραιοτέρα, ἀληθεια. πρὶν σε » συλήσουν βάρβαροι χεῖρες, πρὶν σε » συντρίψουν βόμβαι ἐνετικαί, πρὶν ἀμαυ» ρώσῃ τὴν λευκότητά σου ὁ χρόνος. Σ' » ἐθαύμαζα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀκ» μῆς σου, ὅταν τὰς μεγαλοπρεπεῖς σου » βαθμίδας ἀνήρχετο ὁ Περικλῆς καὶ ὁ » Φειδίας. Καὶ ἔμως τώρα σὲ ἀγαπῶ » περισσότερον. Ὅσον γηράσκῃς, τόσον ἡ » δόξα σου καὶ ἡ λάμψις σου αὐξάνει. Καὶ » μὲ μαγεύει καὶ με κάμνει ὑπερήφανον » τὸ φωτεινὸν αὐτὸ μειδίαμα, τὸ ὁποῖον » μοῦ στέλλεις εἰς ἀντιχαιρετισμόν.»

Στρέφομαι τώρα πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν, ἀφίνω ὀπίσω μου δ' ἄλλην φορὰν τὴν ὁδὸν Πατησίων, καὶ ἐξακολουθῶ τὸν δρόμον μου εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου. Εἶνε καιρὸς νὰ παύσωμεν τοὺς ρεμβασμοὺς καὶ νὰ κυττάξωμεν καὶ τὰ γύρω μας πεζᾷ καὶ ταπεινότερα. Ἀλλέως τρέχομεν τὸνκίνδυνον νὰ πέσωμεν ἐπάνω εἰς κανένα διαβάτην, ἢ καὶ νὰ πλακωθῶμεν ἀπὸ καμμίαν ἅμαξαν. Δὲν συμφέρει νὰ ρεμβάζῃ κανεὶς καὶ νὰ εἶνε ἀφῃρημένος εἰς ἕνα δρόμον μὲ τόσην κίνησιν καὶ μὲ τόσην ζωήν! Ἐμπρὸς λοιπὸν καὶ προσοχή... Εἶνε ἀρκετὰ εὐρεῖα ἡ ὁδὸς Αἰόλου, ἀλλὰ τὰ πεζοδρόμιά της εἶνε στενά· καὶ τοῦτο δυσκολεύει ὄχι ὀλίγον τὴν κίνησιν. Συχνά, διὰ νὰ κάμνῃς τόπον εἰς γέροντας καὶ κυρίας, ἀναγκάζεσαι νὰ κατέρχεσαι ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιον. Ἔπειτα καὶ τὰ μαγαζεῖα — ἄφθονα δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, εἰς σειρὰν σχεδὸν ἀδιάσπαστον, — πιάνουν τόπον πολὺν μὲ τὰ πράγματά των, καὶ στενεύουν ἀκόμη περισσότερον τὸ πέρασμα. Ἀλλ' ἰδοὺ εὐθὺς καὶ εὐρυχωρία. Ἐφθάσαμεν μετ' ὀλίγα βήματα εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Λουδοβίκου, ἡ ὁποία ἀνοίγεται δεξιᾷ μας, ἀπέναντι τοῦ μεγάρου τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης. Τὸ κέντρον τῆς μικρᾶς αὐτῆς πλατείας κατέχει ἰσχνὸν κηπάριον, μὲ κυκλοειδεῖς δρομίσκους καὶ μὲ ξύλινα ἐδώλια, εἰς τὰ ὁποῖα κάθηνται πάντοτε ὀλίγοι ἄνθρωποι, κάσης τάξεως καὶ ἡλικίας. Διακρίνω ἕνα γέροντα κύριον μ' εὔπρεπῆ περιβολήν, ὁ ὁποῖος φαίνεται κουρασμένος, κ' ἕνα μικρὸν λοῦστρον, ὁ ὁποῖος κοιμᾶται μακαρίως. . . Εἰς μίαν γωνίαν βλέπω ἓν μικρὸν περίπτερον, ἔξωθεν τοῦ ὁποίου ἀναγινώσκω «Σταθμὸς Πρώτων Βοηθειῶν.» Πλησιάζω, καὶ ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν θύραν, βλέπω μέσα μίαν φορητὴν κλίνην, ἓν τηλέφωνον, ἓν τραπέζιον, καὶ ἓν μικρὸν ἐρμάριον μὲ ἰατρικά. Εἶνε ἐκ τῶν Σταθμῶν, τοὺς ὁποίους ἵδρυσεν ἡ Πριγκήπισσα Μαρία, διὰ νὰ παρέχουν τὰς πρώτας ἰατρικὰς βοηθείας εἰς τοὺς ἐξαίφνης προσβαλλομένους καθ' ὁδόν.... Εἰς τὸ βάθος σκιάζει τὴν θέσιν ὁ ὄγκος τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου, καλὸν οἰκοδόμημα, μὲ μεγάλην μαρμαρίνην κλίμακα καὶ μ' ἓν κυκλικὸν ὡρολόγιον ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὡς ὀφθαλμὸν Κύκλωπος. Ἀριστερᾷ ὑψοῦται ἡ οἰκία Μελᾶ, ἡ μεγαλητέρα οἰκία τῶν Ἀθηνῶν. Ὄγκος τετράγωνος, πανύψηλος, μὲ τέσσαρας πυργίσκους ἐπάνω εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας καὶ μὲ μίαν ἐσωτερικὴν αὐλὴν ὑαλοσκεπῆ, μεγάλην ὡς πλατεῖα μικρᾶς πόλεως!.. Ἀλλὰ δὲν εἶνε πλέον. . . Μία πυρκαϊά, σχεδὸν πρὸ δύο ἐτῶν, τὴν ἐπαρουσίασε πρὸ τῶν ἐκπλήκτων ἀθηναίων ὡς μεγαλοπρεπὲς πυροτέχνημα, καὶ τὴν μετέβαλεν εἰς μέγα ἑτοιμόρροπον ἐρείπιον. Καὶ οἱ τοῖχοι οἱ ὁποῖοι σώζονται ἀκόμη καὶ της διατηροῦν ἀπαθῶς τὴν πρώτην μορφήν, θὰ κατεδαφισθοῦν, καὶ ἡ οἰκία θἀνοικοδομηθῇ, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς Μέγαρον τῶν Δικαστηρίων.

. . . Προχωρῶ ἀκόμη ὀλίγον καὶ φθάνω εἰς τὴν Χρυσοσπηλιώτισσαν. Ἰδοὺ ἀπέναντι τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως, μὲ μίαν κυανόλευκον ἐπιγραφὴν εἰς τὸν τοῖχον ὡς σημαίαν, καὶ μὲ μίαν ἄλλην ὀρειχαλκίνην ἐπὶ τῆς θύρας. Τώρα ὁμοιάζω ὀλίγον μὲ τὸ εὐγενὲς τετράποδον, τὸ ὁποῖον ἐμυρίσθη τὸν σταῦλόν του. . . Καὶ ἀναβαίνω σπεύδων τὰς πεντήκοντα δύο βαθμίδας τοῦ γραφείου, τὰς ὁποίας χοροπηδῶντα ἀνεβοκατεβαίνουν τὰ παιδιά, ἀλλὰ μουρμουρίζοντες ὀλίγον οἱ γονεῖς των, — ὅταν εἶνε κάπως προχωρημένης ἡλικίας. . . Θὰ τελειώσωμεν τὸν περίπατόν μας, βλέποντες ἀπὸ τὸν ὑψηλὸν ἐξώστην, τὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου. Ἀλλ' ὄχι σήμερα.

ΦΑΙΔΩΝ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Βλέπετε αὐτὸν τὸν κωμικὸν ζωγράφον ;
Προσπαθεῖ νὰ μιμηθῇ τὸν μέγαν Ραφαῆλον.

Ποῦ εἶνε ὁ Ραφαῆλος ;

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 33.)

Ἡ φρουρὰ ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἕνα ὑποπλοίαρχον, ἕνα ἀρχιπελευστήν, καμμιὰ τριανταριὰ ναύτας, καὶ ἀπὸ ἰσχυρὸν ἀπόσπασμα Πεζοναυτῶν. Οἱ ἄνδρες οὗτοι, καλῶς ὡπλισμένοι ὅλοι καὶ ὑπείκοντες εἰς τὴν πλέον αὐστηρὰν πειθαρχίαν, εἶχον διαταγήν, εἰς τὴν παραμικρὰν ἀπόπειραν στάσεως, νὰ πυροβολῶσι κατὰ τῶν αἰχμαλώτων. Ἐκτὸς τούτου αἱ κανονιοφόροι περιεπόλουν διαρκῶς πέριξ τῶν κατέργων, καὶ μέσα εἰς τὰς λέμβους ἀκόμη, αἱ ὁποῖαι μετέφερον τὰ τρόφιμα, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον ὑπῆρχον στρατιῶται.

Ὅταν ἡ λεπτομερὴς ἐπίσκεψις τοῦ Ἀργοναύτου ὑπὸ τῶν δύο φίλων, τοῦ Ρογήρου καὶ τοῦ Βιλλαμπούα, ἐτελείωσεν, εἶχε νυκτώσῃ πλέον, καὶ οἱ αἰχμάλωτοι ὅλοι κατῆλθον εἰς τὸ ὑπόστρωμα καὶ ἀνέλαβον τὰς θέσεις των. Μετ' ὀλίγον ἤχησε καὶ ἡ ὥρα καθ' ἣν ἐσβύνοντο τὰ φῶτα, καὶ ὁ Ἱσπανὸς δεσμοφύλαξ ἔκλεισε τὴν καταπακτὴν ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ Βιλλαμπούα, ὁ ὁποῖος εἶχε κατέλθῃ τελευταῖος.

Μόλις ὁ Ρογῆρος ἐπροχώρησεν ἕνα βῆμα, καὶ ἐσκόνταψεν ἐπάνω εἰς ἕνα πράγμα ὀγκῶδες. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἐξέβαλλεν ἕνα φοβερὸν γρυλλισμόν, καταλήξαντα εἰς βλασφημίαν ἀκόμη φοβερωτέραν, τὴν ὁποίαν ἐπανέλαβον καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κοιμωμένους, καθὼς ἐξύπνησαν ἀπὸ τὸν θόρυβον. Ἀ, εἶχον δίκαιον οἱ δυστυχεῖς ! Μόνον εἰς τὸν ὕπνον ἐλησμονοῦσαν ὀλίγον τὰ δεινά των, καὶ ἦτο πραγματικῶς πολὺ σκληρὸς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τοῖς διέκοπτε τὴν σπανίαν αὐτὴν εὐτυχίαν. . .

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, ἀγαπητοί μου σύντροφοι, εἶπεν ὁ Ρογῆρος. Λυποῦμαι πολὺ πού σας ἐτάραξα. Ἀλλὰ ἤθελα καὶ ἐγὼ νὰ εὕρω μιὰ μικρὰ θεσούλα διὰ νὰ κοιμηθῶ.

— Ναί, τώρα ποῦ γέμισε σὰν σαρδελοδάρελο, κόπιασε τοῦ λόγου σου νὰ βρῇς θέσι ! ἀπήντησε κάποιος.

— Ἂν προτιμᾶς νὰ ἔχῃς τὸ κεφάλι σου ψηλά, εἶπεν ἕνας ἄλλος, σὲ συμβουλεύω νὰ ξαπλωθῇς 'στὴ σκάλα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατέδηκες εἰς τὴν κρεβατοκάμαρά μας. Εἶνε ἡ καλλίτερη θέσι !

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶπε μελαγχολικῶς ὁ σκαπανεύς, ἡ συμβουλὴ τοῦ ὑποχρεωτικοῦ αὐτοῦ συντρόφου μοῦ ἀρέσει. Μιὰ ποῦ ἤλθαμε τόσω ἀργά, πᾶμε νὰ βολευθοῦμε ὅπως μποροῦμε 'στὴ σκάλα. Καὶ ποῦ θὰ εὕρουμε χειρότερα ;

Καὶ τὸ παιδὶ ἠναγκάσθη νὰ περάσῃ τὴν νύκτα μὲ τὸν σύντροφόν του, εἰς τὴν κουραστικὴν ἐκείνην θέσιν, χωρὶς νὰ ἠμπορέσῃ νὰ κλείσῃ μάτι οὔτε στιγμήν.

Τὸ πρωί, ὅταν ἔφεξεν, ὁ Ρογῆρος ἐνόησε πλέον καλά, διὰ ποῖον λόγον ἦτο ἀδύνατον χθὲς τὸ βράδυ νὰ εὕρῃ θέσιν νὰ κοιμηθῇ. Τὸ ὑπόστρωμα, τὸ ὁποῖον λογικῶς θὰ ἠμποροῦσε νὰ χωρέσῃ μόλις διακοσίους ἀνθρώπους, περιελάμβανε τώρα τετρακοσίους. Οἱ δυστυχεῖς αὐτοί, ἐπειδὴ δὲν εἶχον τόπον νὰ ἐξαπλωθοῦν, ἦσαν μαζευμένοι, κουλουριασμένοι, στοιβαγμένοι ὁ ἕνας ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον. Καὶ ὅταν κανένας εἰς τὸν ὕπνον του ἐκλωτσοῦσε χωρὶς νὰ θέλῃ τὸ πρόσωπον τοῦ γείτονός του, ἄρχιζε καυγᾶς μεγάλος, ὁ ὁποῖος συχνὰ ἐγενικεύετο καὶ ἐκαταντοῦσε μάχη σωστή. . .

Ὁ δεσμοφύλαξ ἤνοιξε τὴν καταπακτήν, καὶ ἀντήχησεν ἡ τυμπανοκρουσία τῆς πρωϊνῆς προσκλήσεως τῶν αἰχμαλώτων. Μετὰ τοῦτο τοῖς διενέμετο τὸ καθημερινὸν σιτηρέσιον, καὶ ἦσαν ἐλεύθεροι πλέον ἕως τὸ βράδυ νὰ κάμουν ὅ,τι θέλουν, φθάνει μόνον νὰ μὴ παρέβαινον τὸν ἐκεῖ κάπου τοιχοκολλημένον κανονισμόν.

Ἕκαστος, διὰ ναύξησιν κάπως τὸ ἀνεπαρκές του σιτηρέσιον, προσεπάθει νὰ κερδίσῃ ὀλίγα χρήματα δι' ἐργασίας. Ἄλλοι λοιπὸν ἔπλεκον ψάθινα καπέλα· ἄλλοι κατασκεύαζον ἀγαλμάτια, ραβδία ἢ κουτάκια, ἀπὸ ξύλον ἢ ἀπὸ ἰνδικὰ καρύδια· ἄλλοι ἔδιδον μαθήματα εἰς τοὺς δεσμοφύλακας, — μαθήματα γαλλικῆς, ἀναγνώσεως, γραφῆς, καὶ κάποτε ξιφασκίας, χοροῦ καὶ μουσικῆς. Καὶ μὲ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἐκέρδιζαν οὕτω, ἠγόραζαν ἀπὸ τοὺς ἱσπανοὺς πωλητὰς ἄρτον καὶ ἄλλα τρόφιμα, ἢ ἀντήλλασσον ἀντ' αὐτῶν τὰ παντοειδῆ των χειροτεχνήματα.

Ὁ Ρογῆρος, χάρις εἰς τὴν γενναιοδωρίαν τοῦ λοχαγοῦ του, εἶχε κατὰ μέρος ὀλίγα χρήματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἠμπόρεσε νὰ συμπληρώσῃ ὁπωσδήποτε τὴν τροφήν του καὶ νὰ προμηθευθῇ μίαν αἰώραν ὑποφερτήν, διὰ νὰ κοιμᾶται. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἂν καὶ χωρὶς νὰ συνειθίσῃ τὴν τυραννικὴν ζωὴν τοῦ κατέργου, τὸ παιδὶ ἀνέκτησε τὴν φαιδρότητά του. Μὲ τοὺς καλούς του τρόπους καὶ μὲ τὰς μικρὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας ἐπροθυμοποιεῖτο νὰ παρέχῃ εἰς τοὺς δυστυχεστέρους ἐκ τῶν δυστυχῶν του συντρόφων, κατέκτησεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν γενικὴν συμπάθειαν ἐπὶ τοῦ Ἀργοναύτου. Βλέπων δέ, ὅτι ἡ ζωὴ ἐκεῖ μέσα καθίστατο μαρτύριον ὀλονὲν φοβερώτερον, καὶ ὅτι ἡ ἀπελπισία ἀπειλοῦσε νὰ καταβάλῃ τελείως τοὺς οἰκτροὺς αἰχμαλώτους, διὰ νὰ τους διασκεδάσῃ καὶ νὰ τοὺς ἐγκαρδιώσῃ ὀλίγον, συνέλαβε τὸ ἑξῆς μεγαλοφυὲς σχέδιον:

Μίαν ἡμέραν λέγει πρὸς τὸν φίλον του Βιλλαμπούαν.

— Μοῦ διηγήθης ὅτι, ὅταν ἦσουν εἰς τὸ Παρίσι, διασκέδασες πολὺ εἰς τὰ θέατρα. Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν ἠμπορῶ νὰ ἡσυχάσω. Ἔχω μίαν ἰδέαν... Τί λὲς καὶ σύ; Κάμνουμε ἐδῶ ἕνα θεατράκι ;

Ὑπῆρχον μεγάλαι δυσκολίαι : τοῖς ἔλειπον ἡ σκηνή, αἱ σκηνογραφίαι, ὁ ἱματισμός, οἱ ἠθοποιοί, ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ πρὸς παράστασιν ἔργον, διότι εἶνε περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι εἰς τὸ κάτεργον δὲν ὑπῆρχε βιβλιοθήκη.

Ἀλλ' ὁ Ρογῆρος δὲν ἀπεθαρρύνθη, καὶ κάθε δυσκολία ἐνικήθη διὰ τῆς θελήσεώς του καὶ τῆς ἐπιμονῆς. Κατεσκεύασεν ἐκ τοῦ προχείρου μίαν σκηνὴν μὲ ὀλίγας σανίδας, τὰς ὁποίας ἀράδιασεν ἐπάνω εἰς βαρέλια· αὐτοσχεδίασεν ἐνδυμασίας μὲ κουρέλια ἀπὸ στολάς, τὰ ὁποῖα συνήρμωσε εὐφυέστατα· ἄφησε κατὰ μέρος τὰς σκηνογραφίας, παρακαλέσας τοὺς θεατὰς νὰ τας φαντάζωνται ἁπλῶς μετὰ τὴν κατάλληλον περιγραφήν· ἐστρατολόγησε μερικοὺς ἠθοποιούς, τοὺς καταλληλοτέρους μεταξὺ τῶν αἰχμαλώτων· καὶ ἐπὶ τέλους συνέρραψεν ἓν σκηνικὸν ἔργον ἀπὸ ἀναμνήσεις διαφόρων μελῶν τοῦ θιάσου, τὰς ὁποίας συνεπλήρωσε διὰ τῆς ἰδίας του φαντασίας.

Ὅλ' αὐτὰ δὲν ἦσαν τέλεια βεβαίως ! Ἀλλὰ τὸ κοινὸν οὔτε λεπτὸν ἦτο, οὔτε δύσκολον. Οἱ αὐτοσχέδιοι ἠθοποιοὶ ἔμαθαν τὰ μέρη των μὲ ζῆλον ἀνώτερον παντὸς ἐπαίνου, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ αὐλαία ἀνυψώθη — κατὰ φαντασίαν, — καὶ ἤρχισεν ἡ παράστασις τοῦ. . . Φιλοκτήτου, μιᾶς τραγῳδίας ἡ ὁποία εἶχε παιχθῇ πρό τινος καὶ εἰς τὸ Γαλλικὸν Θέατρον.

Δύο Πεζοναῦται τῆς Φρουρᾶς ὑπεκρίθησαν τὸν Ὀδυσσέα καὶ τὸν Πύρρον, ἕνας γραναδιέρος παρουσιάσθη ὡς Φιλοκτήτης, ὁ δὲ Βιλλαμπούας ἔπαιξε τὸν Ἡρακλέα ὡραιότατα.

Ἡ ἔκτακτος ἐπιτυχία τῆς πρώτης παραστάσεως ἐνεθάρρυνε τὸν θεατρώνην, μέχρι τοῦ νὰ ναυαιβάσῃ κατόπιν ὁλόκληρον κωμικὸν μελόδραμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβον μέρος ὅλοι οἱ ἐπὶ τοῦ πλοίου μουσικοὶ μὲ τὰ ἐξηρθρωμένα καὶ ἠκρωτηριασμένα ὄργανά των. Ἐν τούτοις ἔκαμαν θαύματα ἐφευρετικότητος, καὶ ποτὲ εἰς θέατρον δὲν ἠκούσθη παρόμοιος θρίαμβος, ποτὲ δὲν διεχύθη τοσαύτη εὐθυμία.

Οἱ αἰχμάλωτοι λοιπὸν ἐξεδήλωσαν τὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὸν Ρογῆρον, μὲ κάθε μέσον καὶ μὲ κάθε τρόπον. Μετ' ὀλίγον ὁ μικρὸς αὐλητὴς τῶν Πεζοναυτῶν τῆς Φρουρᾶς ἔγινε τὸ μαντεῖον καὶ σχεδὸν ὁ ἀρχηγὸς ὅλων ἐκείνων τῶν δυστυχῶν, οἱ ὁποῖοι προσεπάθουν ὅσοι ἠμποροῦσαν νὰ τον εὐκολύνουν καὶ νὰ τον ἀνακουφίζουν, τὸν συνεβουλεύοντο δὲ ἀφελῶς εἰς κάθε δύσκολον περίστασίν των μὲ τὴν μεγαλητέραν πεποίθησιν.

Μίαν ἡμέραν, ὁ Βιλλαμπούας, ἐν ᾧ ἐπεριπατοῦσε μαζὶ μὲ τὸν Ρογῆρον εἰς τὸ κατάστρωμα, ἐστάθη ξάφνα καὶ του εἶπεν:

— Εἶσαι εὐχαριστημένος σὺ ἐδῶ μέσα;

— Ὄχι βέβαια ! ἀπήντησεν ὁ Ρογῆρος μειδιῶν· κάθε ἄλλο!

— Λοιπόν, ἔχω τρόπο νὰ μὴ μένουμε πειὰ ἐδῶ μέσα. . .

— Δηλαδή ;

— Νὰ φύγουμε !

Ὁ Ρογῆρος μὲ κόπον ἐκράτησε τὰ γέλια, διὰ νὰ μὴ πειράξῃ τὸν φίλον του Βιλλαμπούαν, ὑπερήφανον διὰ τὴν ἀνακάλυψίν του, ὅπως ὅλοι οἱ μεγάλοι ἐφευρέται, καὶ ἀπήντησε μὲ ἀξιέπαινον σαβαρότητα :

— Πραγματικῶς, εἶνε μία θαυμασία ἰδέα· ἀλλὰ μὲ τί τρόπον εἰμπορροῦμεν νὰ την πραγματοποιήσωμεν ;

— Ἀ, ὅσω γι' αὐτὸ ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι, ἔννοια σου. Πρόσεξε μονάχα νὰ μὴν ἐμπιστευθῇς σὲ κανένα, μὰ σὲ κανένα, τὰ σχέδιά μας. Ὁ καλλίτερος τρόπος γιὰ νὰ κρατήσῃ κανεὶς ἕνα μυστικό, εἶνε νὰ μὴ τὸ 'πῇ κανενός!

— Ἡσύχασε, θὰ εἶμαι ἄφωνος ὡς ἰχθύς ! ἀπήντησεν ὁ Ρογῆρος.

— Λοιπόν, σοῦ ἐπαναλαμβάνω, ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι. Ἄλλοι εἶνε καλοί, ἄλλοι εἶνε κακοί.

— Ἂς ἀφήσωμεν κατὰ μέρος τοὺς κακούς, καὶ ἂς ὁμιλήσωμεν τώρα διὰ τοὺς καλούς. . .

— Ἀ, ὄχι! διέκοψεν ὁ Βιλλαμπούας· Βλέπεις λοιπόν, μικρέ, ποῦ δὲν εἶσαι ἱκανὸς νὰ φθάσῃς εἰς τὸ ὕψος τῆς σκέψεώς μου ; . . . Ὄχι ! Πρῶτα θά σου 'πῶ τοὺς κακοὺς ἴσα-ἴσα, διὰ νὰ μή τους μεταχειρισθῇς ποτέ.

Ὁ Ρογῆρος ἐξεπλάγη ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητον αὐτὴν λογικὴν καὶ δὲν ἀντεῖπε τὸ παραμικρόν. Καὶ ὁ Βιλλαμπούας ἐξηκολούθησε, θωπεύων ὑπερηφάνως τὴν μακράν του γενειάδα.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΔΑΜΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΜΗΝΙΑΙΑ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ — ὑπὸ Δ. Ε. ΓΑΛΑΝΗ

ΠΡΟ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΑΣ

Ὁ Γιαννάκης σκέπτεται : «Ἂν μοῦ την ἔδιδαν νὰ την φάγω ὅλη ἐγώ, θὰ εὕρισκα χωρὶς ἄλλο καὶ τὸ νόμισμα !»

ΦΙΛΟΔΟΞΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

Κοιμᾶται καὶ ὀνειρεύεται, ὅτι τόσα πολλὰ χορτάκια τῆς ρίπτουν εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, ὥστε κινδυνεύει νὰ πνιγῇ.

ΤΟ ΠΕΔΙΟΝ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ

Πῶς κατήντησαν τὰ παιγνίδια τοῦ Τάκη μετὰ δεκαπέντε ἡμερῶν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν. Φρίκη !

ΤΟ ΛΟΥΤΡΟΝ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

— Ἔλα νὰ σου κάμω ἕνα ζεστὸ μπάνιο, νὰ καθαρισθῇς, πουλάκι μου χρυσό.

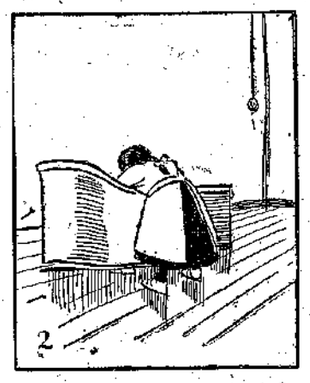

ΤΟ ΛΟΥΤΡΟΝ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

— Μὴν κλαῖς . . . κάθησε ἀκόμη . . . λιγάκι ἀκόμη . . . δὲν καίει.

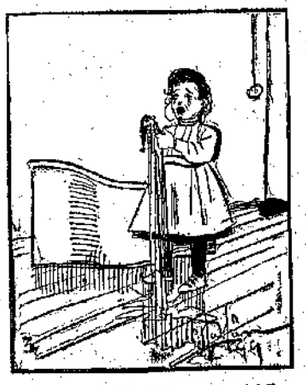

ΤΟ ΛΟΥΤΡΟΝ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

— Χί, χί, χί . . . πάει ἡ κουκλίτσα μου, ἔλυωσε ὅλη ! . . . πάει ! . . .

ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΟΥΡΑΝΟΣ

«Πές μου, λαμπρότατε οὐρανέ,
τοῦ κόσμου ὡραία σκέπη,
ποῦ ἀναγαλλιάζει ὁ ἄνθρωπος,
τὰ κάλλη ἰσου ὅταν βλέπη.
πές μου, πίσω ἀπ' τὰ στέρια σου
καὶ ἀπ' τὸν λαμπρό σου ἥλιο
τί κρύπτει τὸ αἰώνιο
τοῦ Πλάστου μας βασίλειο ;
—Παιδί μου, 'πίσω ἀπ'' τὰ στρά μου
καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιο πίσου
ἡ χώρα ἡ ἀμάραντη
ἀνθεῖ τοῦ Παραδείσου
καὶ μέσα ἐκεῖ χρυσόφτεροι
οἱ ἄγγελοι πετοῦνε,
τάθῳα καὶ τὰ φρόνιμα,
παιδάκια ποῦ ἀγαποῦνε
καὶ ὅταν ἀρχίζουνε αὐτά
νὰ λέν' τὴν προσευχή τους
μέσ' ἀπ' τὰ φυλλοκάρδια τους
καὶ ἀπ' τὴν ἀγνὴ ψυχή τους,
μὲ τὰ χρυσᾶ μου σύννεφα
'στὴν γῆ σας κατεβαίνουν
καὶ τὴν πολύτιμη εὐχή
τοῦ Πλάστου τοὺς πηγαίνουν.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ο ΔΕΚΑΕΤΗΣ ΣΙΚΑΠΑΝΕΥΣ

[ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ]

Κατὰ τὸ ἔτος 1812 εἶχε καταταχθῆ εἰς τὸ ἔνατον πεζικὸν σύνταγμα τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ ἕνας μικρούτσικος τυμπανιστής, μόλις δέκα ἐτῶν.

Τὸ στρατιωτάκι αὐτὸ ὠνομάζετο Φρολῆς, ἀλλ' οἱ συστρατιῶταί του τὸν ἐπωνόμαζαν Ροκάναν. Καὶ πράγματι· τό σῶμά του ἦτο τόσον μακρόν, ἰσχνὸν καὶ λεπτόν, ἡ δὲ κεφαλή του τόσον δυσαναλόγως ὀγκώδης, ὥστε ὡμοίαζεν ὑπερβολικὰ μὲ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εἶχον ἰδώσῃ εἰς αὐτόν. Ὁ Φρολῆς ἡ Ροκάνας, ὅπως ἀγαπᾶτε, ἐκτὸς τοῦ κακοσχηματισμένου του σώματος, τίποτε τὸ ἔκτακτον δὲν παρουσίαζε.

Ὁ ἀρχιτυμπανιστὴς μάλιστα δέν τον ἐκτιμοῦσε καθόλου, τὸν ἀπέπαιρνε καὶ κατὰ τὰς ἀσκήσεις τῆς τυμπανοκρουσίας τόσον πολὺ τὸν κακομεταχειρίζετο, ὥστε συχνότερον τοῦ πρέποντος ἔκρουε τὸν ρυθμόν, τύπτων ὁλονὲν πούς ὤμους αὐτοῦ μὲ τὴν λυγίνην ράβδον του διὰ νὰ τον κάμῃ ὡς ἔλεγε «νὰ μιάθῃ τὴν τέχνη 'στὰ δάκτυλα !»

Τοιουτοτρόπως ὅλοι ἐγελοῦσαν μὲ αὐτόν· οἱ σύντροφοί του τὸν ἐπείραζαν, τὸν περιεφρόνουν καὶ πολλάκις τὸν ὕβριζον «στραβόξυλο», ἐπειδὴ τὰ' σκέλη του ἦσαν καὶ στραβοκαμωμένα· ὀσάκις δὲ παρεπονεῖτο τὸν ἐφώναζαν «κλαψάριχο·»

Τῇ 12 Ἰουλίου τοῦ 1812, κατὰ τὸν Γαλλορωσσικὸν πόλεμον, ὁ στρατηγὸς ὁ διοικῶν τὴν ταξιαρχίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα νὰ κυρισύσῃ σπουδαίαν στρατηγικὴν θέσιν, κειμένην ἀπέναντι βαθυτάτης φάραγγος ἡ ὁποία ὑπερησπίζετο ὑπὸ πυροβολαρχίας, προαστπιζούσης τὸν ἐπὶ τῆς θέσεως ἐκείνης ἐχθρικὸν στρατόν· ἔπρεπε λοιπόν, διὰ νὰ κυριεύσουν τὸ ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος ὑποδειχθὲν σημεῖον, νὰ ἐκδιώξουν πρῶτον τὴν πυροβολαρχίαν ἐκείνην. Τὸ τάγμα τοῦ Φρολῆ εὑρίσκετο κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς πρὸ τῆς φάραγγος.

'Αλλ' αἴφνης καταφθάνει καλπάζων ἔφιππος ὑπασπιστὴς τοῦ Αὐτοκράτορος, κομιστὴς διαταγῆς πρὸς τὴν διλοχίαν τῶν ἐπιλέκτων, αὐτοὶ νὰ κυριεύσουν ἐξ ἐφόδου τὴν πυροβολαρχίαν.

Τὸ κατόρθωμα τοῦτο, ἂν κατωρθώνετο θὰ ἦτο τόσον ριψοκίνδυνον, ὥστε ὑπελόγισαν, ὅτι θὰ κατεστρέφοντο πλέον τῶν τριῶν τετάρτων τῆς διλοχίας ἐκείνης, καὶ οἱ ἐπίλεκτοί της, μεθ' ὅλην τὴν γενναιοψυχίαν των, προσέβλεπον ἀλλήλους κινοῦντες τὰς κεφαλάς των καὶ ἀνυψώνοντες τοὺς ὤμους των.

«— Στρατιῶται ! ἐφώνησε τότε ὁ ὑπασπιστὴς· τοῦτο μόνον σᾶς λέγω, ὅτι αὐτὴ ἡ διαταγὴ εἶνε τοῦ Αὐτοκράτορος !» καὶ ἀνεχώρησε.

«— Μὰ ἔπρεπε νά μας τῶλεγες ξάστερα, παιδαρέλι μου, εἶπε τότε ἕνας γέρων—ὑπαξιωματικός, στερεώνων τὴν ξιφολόγχην του εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὅπλου του. 'Ἐμπρός, ἐμπρός, παιδιά ! 'Ο Κοντοδεκαννέας (*) δὲν χωρατεύει· σὰν εἰπῇ σκοτωθῆτε ! δέν του ἀρέσουν τὰ κατεβασμένα μοῦτρα !»

Ἐν τούτοις ἡ διλοχία ἐδίσταζεν ἀκόμη· ὁ λοχαγὸς δὶς εἶχε μέχρι τοῦδε διατάξῃ τὸν ἀρχιτυμπανιστὴν νὰ προσλάβῃ δύο τυμπανιστὰς καὶ νὰ προσβάλῃ τὴν ἔφοδον, οὗτος δὲν ἐκινεῖτο, ἀλλ' ἐστηριγμένος ἐπὶ τῆς μακρᾶς του ράβδου καὶ σείων τὴν κεφαλήν του, πολὺ ὀλίγον ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ ὑπακούσῃ.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ Ροκάνας ἐφιππευμένος ἐπὶ τοῦ τυμπάνου του καὶ προσβλέπων τὸν προϊστάμενόν του ἐσύριττε, κρούων συγχρόνως τὴν ἔφοδον μὲ τοὺς δακτύλους του. Τέλος ἐκ τρίτου ὁ λοχαγὸς διέταξε τὸν ἀρχιτυμπανιστήν, ὁ ὁποῖος ὅμως καὶ πάλιν ἀκίνητος δὲν ἐδείχθη περισσότερον πρόθυμος, ὅτε, αἰφνηδίως, ὁ Ροκάνας σηκώνεται, ἀνακρεμᾷ τὸ τύμπανόν του, ἀναλαμβάνει τὰ πλῆκτρα του καὶ διερχόμενος ὑπὸ τὴν ρῖνα τοῦ ἀρχιτυμπανιστοῦ, ἀτενίζει αὐτὸν ὑπερηφάνως, καί, ὡς θέλων μὲ μίαν καὶ μόνην λέξιν νά του πληρώσῃ ὅλας τὰς ὕβρεις «ποῦ εἶχε πάρῃ κατάκαρδα» τῷ λεγει «Τράβα λοιπόν, ἀρχι-στραβόξυλο !»

Ὁ ἀρχιτυμπανιστὴς ὑψώνει τὴν ράβδον του, ἀλλ' ὁ Ροκάνας εὑρίσκετο ἤδη ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς διλοχίας, κρούων τὴν ἔφοδον ὡς ἔξω φρενῶν.

Οἱ στρατιῶται, βλέποντες αὐτόν, ἐνθουσιάζονται, ὁρμοῦν κατόπιν του καὶ ρίπτονται ἀκράτητοι εἰς τὸ πρόχωμα τῆς πυροβολαρχίας, τῆς ὁποίας ἐκπυρσοκροτοῦν διὰ μιᾶς τὰ ἐξ πυρόβολα καὶ τὸ κέντρον τῶν γενναίων ἐπιλέκτων πίπτει χωρὶς νὰ ἐγερθῇ πλέον. Ὁ καπνὸς ὠθούμενος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τοὺς συγκαλύπτει, ὁ πάταγος τῶν πυροβολισμῶν τοὺς θορυβεῖ· ἀλλ' ὁ καπνὸς διαλύεται ὁ θόρυβος καταπαύει πρὸς στιγμὴν καὶ ἀναφαίνεται ὄρθιος εἴκοσι βήματα ἐμπρός, ὁ ἀτρόμητος Ροκάνας κρούων ὁλονὲν τὴν ἔφοδον, κρούων τὸ τύμπανόν του, τοῦ ὁποίου ὁ ἦχος, ὅσον καὶ ἂν εἶνε ἀσθενής, ἀκούεται, ὡς νὰ μηκτυρίζῃ ὅλας ἐκείνας τὰς φονικὰς ὁμοβροντίες.

Οἱ ἐπίλεκτοι προχωροῦν πάντοτε καὶ πρὸ αὐτῶν ὁ τυμπανιστής, πάντοτε ἐμπρός, μὲ τὸ ἀδιάπτωτον «τράμ, τράμ» τοῦ τυμπάνου του, καλεῖ αὐτοὺς νὰ τον ἀκολουθήσωσι. Τελευταία ὁμοβροντία τέλος ἐξαστράπτει καὶ χάλαζα μύδρων διασχίζει τὰ φρυάττοντα λείψανα τῶν δύο ἀρειμανίων ἐκείνων λόχων. Κατ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ὁ Ροκάνας στρέφεται καὶ βλέπων, ὅτι μόλις πεντήκοντα ἐκ τῶν ὑπερδιακοσίων συμπολεμιστῶν του ἀπάμειναν, παράφορος ἐξ ἐκδικήσεως, διπλασιάζει τὴν κροῦσιν· νομίζει τις ὅτι εἴκοσι τύμπανα ἔκρουον διαμιᾶς· οὐδέποτε ἀρχιτυμπανιστὴς εἶχε τόσον θαρραλέως κρούσῃ τύμπανον. Οἱ στρατιῶται ὁρμοῦν ἐκ νέου εἰς τὸ πρόχωμα καὶ τέλος εἰσέρχονται ἐντὸς αὐτοῦ, ὁ δὲ Ροκάνας, πρῶτος αὐτὸς θέσας τὸν πόδα του, ἔκραξε μεγαλοφώνως πρὸς τοὺς ἐχθρούς :

«Τἀπομεινάρια μας εἶνε σὰν ἐκείνους ἐκεῖ ἀνδρειωμένα ! Μὴ βιάζεσθε !»

Καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Ναπολέων ἔφιππος, ἀπό τινος ὑψώματος ἐθεᾶτο τὴν ἡρωϊκὴν ἔφοδον. Εἰς ἑκάστην ἐκπυρσοκρότησιν ἀνεσκίρτα ἐπὶ τοῦ λευκοῦ του ἵππου, ὅτε δὲ οἱ στρατιῶται εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ προχώματος κατεβίβασε τὰς διόπτρας του καὶ ἐψιθύρισε θαυμάζων : «'Αληθεῖς Ἥρωες !»

Εὐθὺς δ' ἀμέσως, τῇ διαταγῇ τοῦ Ναπολέοντος, ὑπασπιστὴς ἔφιππος ἔσπευσε μέχρι τῆς κανονοστοιχίας καὶ ἐπέστρεψε καλπάζων.

«Πόσοι λοιπὸν ἐσώθησαν ; ἠρώτησεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Τεσσαράκοντα, ἀπήντησεν ὁ ὑπασπιστής.

— Τεσσαράκοντα παράσημα ἄξιον,» εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἀρχιστράτηγόν του.

(Ἕπεται συνέχεια)

(*) Παρατίθεται δοθὲν ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πατήρ. — *Κωστάκη, ἀπὸ τί ζῶν προμηθεύμεθα αὐτὸ τὸ ὡραῖον ζαμπόνι;*

Κωστάκης. — Ἀπὸ τὸν ἀντικρυνὸ μπακάλη, μπαμπά !

Βετάλη ὑπὸ Στεφάνου Κουίνου

* * *

Ἡ *Χλωρὶς τῆς Χάλκης* πρὸς τὴν *Ζαππίδα* ἐμπιστευτικῶς :

— Νύρα ἕνα μέσο νὰ περιφρονῇ κανένας τὴ βροχή, ἀκόμη καὶ ἂν δὲν ἔχῃ ὀμπρέλλα !

— Ποιό ; ἐρωτᾷ ἡ *Ζαππὶς* μετ' ἐκπλήξεως.

— Νά, νὰ μὴν βγαίνῃς ἔξω ὅταν βρέχῃ !

Βετάλη ὑπὸ τοῦ Ζοφοροῦ Μεσσίνιος [Ε]

* * *

Ὁ *Κουφιοκεφαλάκης* εἶνε ὑπάλληλος ἐμπορικοῦ. Μίαν ἡμέραν πηγαίνει πρὸς τὴν κυρίαν Α. βαρὺν λογαριασμόν.

— Πῶς, δὲν ἔλαβες ἀπέναντι τίποτε ; ἐρωτᾷ ἡ κυρία Α.

— Ἔλαβα προχθές. . . ἕνα μπάτσο ἀπὸ τὸν κύριο, ποὺ του ἐπαρουσίασα τὸ λογαριασμό !

ἀπαντᾷ ὁ *Κουφιοκεφαλάκης.*

Βετάλη ὑπὸ Αλεξάνδρας Ανερ Σιμοπούλου

ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Σκοπός : Μόλις ἐγγραφοῦν διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος 2,000 νέοι συνδρομηταὶ διὰ τὸ 1899, ἀμέσως τὸ φυλλάδιον τῆς «Διαπλάσεως» θὐξηθῇ κατὰ 4 ἀκόμη σελίδας καὶ θὰ ἐκδίδεται καθ' ἑβδομάδα **δωδεκασέλιδον** μὲ τὴν ἰδίαν συνδρομήν.

[Β] Εἰς πάντα ξεσπαθόνοντα, ἐκτὸς τοῦ Δώρου, ἀπονέμονται καὶ τόσα Ἔδσημα, ὅσοι εἶνε οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐγγραφέντες συνδρομηταί.

Γ'. ΔΕΛΤΙΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Ὁ Μικρὸς Τυμπανιστὴς (ἐξεσπάθωσε καὶ ἐνέγραψε 7 συνδρομητὰς), Εἰρήνη Ζ. Καμπάνη (1), Δημήτριος Λεκατσᾶς (1), Κωνστ. Κολομβόσος (1), Ἀδριανὴ Ἀποστόλου (1), Τάνταλος (1), Ἑλένη Γ. Σαρρῆ (2), Μ. Χιφζῆς (1), Χρυσάφετος (1), Ἀγγελικὴ Σούντια (2), Παῦλος Χρηστοφίδης (1), Στέφανος Ἀντ. Λυμπερόπουλος (1), Νικόλ. Ε. Καλαμαρτζῆς (1), Χαρίδημος Δ. Μαγιάκος (1), Μαρία Ν. Λεβίδου (1), Ἀναστασία Γ. Καρυοφύλλη (1), Μικρὸς Σύλλογος Βώλου : διὰ τῆς Βίγλας (2), διὰ Κωνστ. Ι. Ζάχου (1) διὰ Λίνας Ε. Λοβέρδου (2), διὰ Στέλλας Ε. Λοβέρδου (1), Σταῦρος Θ. Ἰωσηφίδης (1), Ἑλένη Ν. Τσοραπτσῆ (1), Λίνας Ν. Κογιβίνας (1), Μικρὸς Ἀθηναϊκὸς Σύλλογος : διὰ τῆς Χειμωνιάτικης Λιακάδας (1), Ἰωάννης Γ. Γιανιές (1), Φίλιππος (2), Βενετία Δ. Παντσαλῆ (2), Πηνελόπη Γ. Ἀγγελίδου (3).

Ἐκ τοῦ προηγουμένου Δελτίου συνδρ. . .	156
Ἐκ τοῦ σημερινοῦ » »	42
Ἐν ὅλῳ νέοι συνδρομηταί :	198

[Ἕπεται τὸ Δ' Δελτίον]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΩΣ παρέρχεται ὁ καιρός !—μοῦ γράφει τὸ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος* [ΕΕ]— Παρῆλθον ἤδη εἴκοσιν ἔτη ἀφότου εἶδε τὸ φῶς, ἡ μᾶλλον ἀφότου ἤρχισα *νὰ σκορπίζῃς τὸ φῶς* εἰς τοὺς Ἑλληνόπαιδας, νὰ φωτίζῃς τὰς ψυχάς των καὶ νὰ θερμαίνῃς τὸν ἐν αὐταῖς πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τὴν Ἀρετὴν ἔρωτα ! . . . Λοιπὸν καὶ εἰς ἔτη πολλά, Διάπλασίς μου ! Σὺ εἰσέρχεσαι εἰς τὸ εἰκοστὸν πρῶτον, καὶ ἐγὼ . . . εἰς τὸ δέκατον. Πῶς ; θὰ τρίψῃς τοὺς ὀφθαλμούς σου, διότι γνωρίζεις ὅτι τώρα εἶμαι ἔφηβος. Ἀλλὰ δὲν ἐξερράσθην καλῶς. Δεν ἐννοῶ ὅτι ἡ ζωή μου εἶνε δικαιτής, ἀλλ' ἡ φωτεινοτέρα μου ζωή, ἡ ὡραιοτέρα, ἡ ἐν Δαπλάσει. . .» —Δὲν εἶνε ὡραία ; Καὶ δὲν ἔχω δίκαιον νὰ χαίρωμαι τόσον, ποὺ μοῦ ὑπόσχεται ὅτι φέτος θὰ μοῦ γράφῃ τακτικὰ ὁ παλαιὸς καὶ ἀγαπητός μου αὐτὸς φίλος ;

Πολὺ ἐλυπήθηκα τὴν Βεφανούλαν σου, *Ἀνδρέα Ν. Νικολόπουλε*, καὶ πολὺ περισσότερον τὰ δυστυχισμένα ἐκεῖνα παιδιά, ποὺ κανεὶς δέν τα ἐδίδαξε ὅτι καὶ ἡ γάτες εἶνα πλάσματα τοῦ Θεοῦ, ποὺ ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τα βασανίζῃ καὶ εἰς τόσον σκληρὸν θάνατον νὰ τα ὑποβάλῃ . . . Ἀπὸ πολλοὺ ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου ἕν σχέδιον, τὸ ὁποῖον ὅταν τὸ θέσω εἰς ἐνέργειαν, πολὺ θὰ συντελέσῃ, ἐλπίζω, εἰς τὴν ἐξημέρωσιν τῶν σκληρῶν καρδιῶν καὶ εἰς τὴν μεταστροπὴν τῶν πρὸς τὰ ζῷα ὄχι πολὺ εὐμενῶν αἰσθημάτων. . .

Λευκόπτερε Ἄγγελε, ὁ κ. Φαίδων μὲ παρεκάλεσε νὰ σου διαβιβάσω τὰς εὐχαριστίας του δι' ὅσα γράφεις περὶ τῶν «Ἀθηναϊκῶν Περιπάτων.» Καὶ αὐτὸς ἐλπίζει ὅτι ὅλοι οἱ συνδρομηταί μου θὰ εἶνε κατευχαριστημένοι, ὅπως γράφεις, ἀφοῦ πρόκειται νὰ γνωρίσουν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅ,τι ὡραῖον καὶ ἀξιοπερίεργον παρουσιάζει ἡ ἔνδοξος πρωτεύουσά μας. Ἔχει δὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι εἰς τοὺς Περιπάτους του θὰ τον συνοδεύουν μὲ χαρὰν καὶ προθυμίαν τόσον οἱ Ἀθηναῖοι, ὅσον καὶ οἱ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν ζῶντες.

Ἀττικὴ Νύξ, [ΕΕΕΕΕ] πῶς νὰ σου παρασταθῶ πόσον μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου, ἀλλὰ καὶ πόσον μ' ἔκαμε νὰ σ' ἐκτιμήσω, τί λέγω ; νὰ σὲ θαυμάσω ; Εὖγε, κόρη μου! Εἶσαι ὁ ἄνθρωπος τοῦ καθήκοντος. Καὶ φαίνεται ὅτι τὸ ἐννοεῖς τόσον καλά, ὥστε τὸ νεαρόν σῆς ἡλικίας σου δέν μὲ φοβίζει, οὔτε ἔχω ἀνάγκην διόλου νὰ σου συστήσω θάρρος ! Θὰ ἐργασθῇς καὶ θὰ νικήσῃς. Ὦ, εἶμαι βεβαία !

Βάττεμβεργ, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον, Τὸ ἄλλο, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπροτιμοῦσα, δὲν ἦτο ἐλεύθερον.

Σοῦ ἔστειλα, *Ἐσμεράλδα*, τὰ Δελτία ποὺ ἐζήτησες. Ἔλα λοιπόν, χάλασε τὸν κόσμον, διότι θὰ τον χαλάσουν καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ πολὺ γρήγορα τὸ φυλλάδιόν μου θὰ ἐκδοθῇ δωδεκασέλιδον. Περιμένω ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν μικρότερον ἀδελφόν σου, τὸν ὁποῖον δέχομαι πολὺ εὐχαρίστως.

Νύμφη τοῦ Ὠκεανοῦ, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Διὰ δὲ τὴν ἀδελφήν σου *Χρυσοθήρα τῆς Ἀφρικῆς*, ἀλλὰ πρέπει νὰ μου γράψῃ καὶ ἡ ἰδία, διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἔγκρισις τακτικά. Σήμερον δὲν θὰ δημοσιεύσω πληροφορίας· ἐλλείψει χώρου· ὥστε, ἂν θέλῃς, τὴν ἐπαναλαμβάνεις εἰς προσεχῆ σου ἐπιστολήν.

Τελοσπάντων, αὐτοὶ ποὺ ἐβραβεύθησαν εἰς τοὺς τελευταίους Διαγωνισμούς, δὲν θὰ μου στείλουν τὰς φωτογραφίας των; Ἐκτὸς τοῦ *Ναυάρχου τῆς Βαρέλλας*—τοῦ ὁποίου ἡ εἰκὼν θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ διπλοῦν φυλλάδιον τῆς Η' Κυριακῆς,—κανενὸς ἄλλου δὲν ἔλαβα. Περίεργον!

Ἀκούσατε τώρα τί μου γράφει ὁ *Μικρὸς Τυμπανιστής*, [ΕΕ]: «Ἐὰν ἕως τώρα δὲν ἐπραγματοποιήθη ἡ αὔξησις τοῦ φύλλου, τοῦτο *προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι οἱ φίλοι* σου δὲν φρονοῦν, καὶ ὄχι ἐκ τοῦ ὅτι εἶνε δύσκολον νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταί. *Διότι μόλις αἱ ἀγγελίαι σου πέσουν εἰς οἱονδήποτε μέρος, εὐθὺς θὰ ἴδῃς καὶ νέους συνδρομητάς.*» Καὶ διὰ νὰ μου ἀποδείξῃ πόσον εὔκολον εἶνε τὸ ξεσπάθωμα διὰ τὸν θέλοντα, μοῦ ἐγγράφει ἑπτὰ νέους συνδρομητὰς μονομιᾶς. *Μικρὸς Τυμπανιστὴς* εἶνε αὐτός !

Νὰ καὶ ἡ *Δέα* [Ε] ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν, ἀλλὰ μὲ μίαν ὡραιοτάτην ἐπιστολὴν καὶ ἐκτενεστάτην, μ' εὐχάς, μ' ἐντυπώσεις, μ' ἐπαίνους, ὅλα γραμμένα μὲ τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο ὕφος τῆς *Δέας*, τὸ ὁποῖον τόσον ἀγαπῶ. Καὶ ἐλπίζω ὅτι τώρα πάλιν θὰ μου γράψῃ τακτικά. Ναί ;

"Ἕνας φίλος μου ὑπογράφεται ὡς ἑξῆς : *Γ[Ε]ώργιος Ἀγγ[Ε]λλίδης*. Ἀλλὰ ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ τα ἔπερνεν αὐτὰ τὰ δύο εὐσημα ! Μοῦ ἐνέγραψε δύο νέους συνδρομητάς, βλέπετε !

Λαοδάμα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Τὸ εἶχε πρῶτα ἄλλος φίλος μου, ἀλλὰ τώρα τὸ ἄφησε. Ἔλαβα τπὰ Π. Πνεύματα καὶ θὰ ἐκλέξω.

Ἡ *Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας*, [Ε] ἔχει μίαν πρόφασιν διὰ τὸν *Ἀρχιζιζάνιον*. Ὅταν λέγει ἐβραβεύθη εἰς τὴν Κυριακήν, ἤθελε νὰ στείλῃ τὴν μισὴν του φωτογραφίαν, καὶ νὰ συμπληρώσῃ τὸ ὑπόλοιπον ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις*, ἂν ἐνθυμῆσθε. Τώρα λοιπὸν ποὺ ἐβραβεύθη καὶ εἰς τὸ διήγημα, δὲν κάμνει νὰ στείλῃ καὶ τὴν ἄλλην μισὴν καὶ ἔξεστι νὰ το ἰδοῦμεν ὁλόκληρον ; τί λές, *Ἀρχιζιζάνιον* ; δὲν εἶνε σωστόν ;

Ὁ μικρὸς Σύλλογος Βώλου μ' ἐρωτᾷ διὰ τοῦ φίλου μου *Κ. Ζάχου*, τί δῶρον ἐπιθυμῶ νὰ μου κάμῃ διὰ τὴν Εἰκοσαετηρίδα. Μὰ τί δῶρον; Μήπως ἠξεύρω κ'' ἐγώ ; Δὲν εἶνε καλλίτερον νὰ περιορισθῇ εἰς τὰ λαμπρά του ξεσπαθώματα ;

Δέσποινα Κ. Ζ., ὅλα τὰ ψευδώνυμα ποὺ μου προτείνεις ἀνήκουν εἰς ἄλλους, ὥστε ἔλεξε νέα. Πολὺ μου ἤρεσαν ἡ πρώτη σου ἐπιστολή. Ἐλπίζω νὰ μου γράψῃς συχνά.

ΑΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

Τὸν Καπνιστὴν τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος τοῦ 1ου φυλλαδίου θὰ τον ἴδῃς, ἂν προσέξετε καλὰ εἰς τὴν γωνίαν τῆς πίπας (τὴν ἐσωτερικὴν) ἡ ὁποία σχηματίζει τὴν μύτην του. Τὴν καπνοσακούλαν τὴν φορεῖ ὡς σκκούφιαν, τὸ δὲ στόμα του εἶνε πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἀνάπτεται ἡ πίπα, καὶ φαίνεται ὡς νὰ καπνίζῃ ἀπὸ τὴν φωτιάν. . .

Ἐννοεῖται ὅτι τὸν Καπνιστὴν εὗρον καὶ ἄλλοι φίλοι μου, ἐκτὸς ἐκείνων ποὺ ἀνέφερα εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον. Ἀλλὰ μόνον τῶν πρώτων πρώτων τὰ ὀνόματα δημοσιεύω συνήθως.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Σφίγγγα τῶν Θηβῶν* (Χ. Σ. αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Ἐχθρὸν τοῦ Σύλλα* (Μ. Μ. ἦτο ἐλεύθερον· αἱ πηρὸς δημοσίευσιν Πνευμ. Ἀσκήσεις γράφονται ἐπὶ κοινοῦ χάρτου· σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς σου προθέσεις καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ τας πραγματοποιήσῃς· πολύτιμον βοηθὸν καὶ δόκτὸν ἔχεις τὸν αἰδεστόν σου πατέρα τὸν τοιοῦτο διακεκριμένον.) *Εὐαίσθητον Ἄνθος* (Α. ΠΙ. βεβαίως θὰ σε ἀγαπῶ ὅπως ὅλους τοὺς φίλους μου, ἀρ' οὐ καὶ σὺ θὰ με ἀγαπᾷς·) *Πρωϊνὴν Ὁμίχλην* (Ι. Σ. αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Χρυσόκερων Ἔλαφον* (Δ. Π. αὐτὸ μόνον ἦτον ἐλεύθερον· ἴσα-ἴσα ἐπιθυμῶ πολὺ κ' ἐγὼ νὰ μου γράφῃς συχνά.) *Ἀβλάβειον* (Φ. Μ. δυστυχῶς τὸ προτιμώμενον δὲν ἦτο ἐλεύθερον·) *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν* (Δ. Β. κ' ἐγὼ αὐτὸ προτιμῶ·) *Ἰδέωαν* (Π. Μ.) *Βράχον τῆς Ντραμπάτοβας* (Σ. Α.) *Στρουμπουλὴν Λορεύτειαν* (Φ. Κ.) *Πεηνὸν τῶν Ἑκατογνήσων* (Ε. Χ. Α.) *Σαλωνίτισκην Ἐλιγάν* (Ε. Ξ. αὐτὸ ἐξέλεξα· βεβαίως ἦτο τὸ ευοστιμώτερον») *Ἄχολο Περιστέρι* (Α. Ο. αὐτὸ ἐξέλεξα·) *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα* (Μ. Ο.) *Ταραρῖνον τῆς Ταρασκώνης* (Τ. Γ.) *Παρισιέβελον* (ἄνευ ἀρχικῶν, διὰ τὸν φόβον τῶν. . . λαγωνικῶν!) *Φτερωτὴν Βαρκούλαν* (Α. Γ. τὸν ἐνθυμοῦμαι

πολὺ καλὰ τὸν ἀδελφόν σου· μηῦ ἔστειλε μάλιστα κάτι Ἀσκήσεις! μὰ κάτι ἀσκήσεις. Νὰ ἰδοῦμεν, θὰ του μοιάσῃς;) *Ἀμβρακιώτιδα Ἀδραν* (Χ. Κ.) *Πιθαγόραν τὸν Σάμιον* (Σ. Φ.) *Ἐλαίαν τῆς Λευκάδος* (Ζ. Μ.) *Χιοτισμένην Ἐλάτην* (Γ. Β.) *Ποιητὴν Δαίμονα* (Α. Ρ.) *Δίσκον τοῦ Ἡλίου* (αὐτὸ σου ἐδιάλεξα ἔ, σοῦ ἀρέσει; γράψε μου καὶ... σούτ!) *Πηδηκτούλαν* (Ζ. Φ.) καὶ *Σκνίπα* (Γ. Δ.)

Μικρὰ μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀλλάξουν: *ὁ Υἱὸς τοῦ Ἡλίου* μὲ τὸν *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας* — *ὁ Ψαρόμυαλος* μὲ τὸν *Τρεχαγυρευόπουλον* καὶ *Ἀντώνιον Ρωμέναν* ὁ *Μικρὸς Κατεργάρης* μὰ τὸν *Φάλσταφ* — τὸ *Πὶκ—Νὶκ* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν*, *Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου*, *Γαληνιαίαν Θάλασσαν*, *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιὰν* καὶ *Ἀστροφεγγιάν*.—ἡ *Κυκὴ Μαργαρίτα* μὲ τὸν *Κιακὸν Ὀρίζοντα*, *Μαστίχαν τῆς Χίου*, *Δεικλήνιον*, *Ἀνδρεῖον Εὔζωνον* καὶ *Ἀθηρεινόν*. — τὸ *Προσεχὲς Καλὰ* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* — ὁ *Ναυτόπαις* μὲ τὸν *Κεραυνόν*, *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας*, *Ἀγαρίστην*, *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* καὶ *Τελευταίαν Χελιδόνα* — ἡ *Ἀγαρίστη* μὲ τὴν *Κατσαρίδαν*, *Δέκιον Μῦν*, *Κόμησσαν τοῦ Φελήρου* καὶ *Εὐφρόσυνα* — ὁ *Μπὰμ Μπούμ* μὲ τὸν *Σαρδανάπαλον*, *Π. Κουλούριν*, *Π. Πολιτάκην* καὶ *Ἀγγουρολογιώτατον* — τὸ *Ὡραῖον Τριάνταφυλλάκι* μὲ τὸν *Σπ. Τριανταφύλλου* — τὸ *Διαβολάκι* μὲ τὸν *Ἥφαιστον* — τὸ *Ἄνθος τῆς Λύγης* μὲ τὴν *Μυλαίδην*, *Μή μου Ἄπτου*, *Ποιήτριαν Σαπφώ*, *Ροδοστεφανωμένην Λύγην* καὶ *Φελόην* — ὁ *Μενοιτιάδης Πάτροκλος* μὲ τὸν *Διὸς Πέτερς* καὶ *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας* — ἡ *Πάλλουσα Καρδία* μὲ τὴν *Ταπεινὴν Καρδίαν*, *Καθαρὰν Καρδίαν Καρδίαν Μουσικῆς*, *Ἐθνικὸν Λύκειον* καὶ *Ἐρυθρὰν Θάλασσαν* — ὁ *Ναύαρχος Σάμψων* μὲ τὴν *Λύραν τοῦ Ὀρφέως*, *Μίαν Τρελούλαν*, *Ἀεροναύτην τῶν Βοσγίων* — τὸ *Φάσμα τῆς Νυκτὸς* μὲ τὸν *Υἱὸν τῆς Νυκτός*, *Κεραυνόν*, *Δελφῖνα τοῦ Εὐξείνου*, *Μακρυ—γιαλόν*, *Ἀπόστολον Καραπαναγιώτην* καὶ *Φιλέλληνα Μικρασιάτην* — ἡ *Τσουκνίδα τῆς Τερψιθέας*, μὲ τὴν *Ζαππίδα*, *Μπὰμ Μπούμ* καὶ *Σιδηροῦν Πύργον* — ὁ *Μπὰμ—Μπούμ* μὲ τὸν *Πανον Α. Κουλούριν*, *Βασιλέα τῶν Ὀρέων*, *Ἀντίο Μαστέλλο*, *Λάμπρον Παπαγεωργίου* καὶ *Ἀγγουρολογιώτατον* — τὸ *Τσουχτερὶ* *Ἀγκάθι* μὲ τὸν *Κεραυνόν*, *Υἱὸν τῆς Νυκτὸς*, *Μακρυ—γιαλόν*, *Ναυτοπούλαν*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* καὶ *Τσούχταρ* — ὁ *Καφηρεὺς* μὲ τὸν *Μολυβένιον Στρατιώτην* καὶ *Ἱππότην Μαντζουράναν* — ὁ *Μικρὸς Διάβολος* μὲ τὴν *Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα*, *Μυλόρδον*, *Νύμφην τοῦ Βορρᾶ*, *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* καὶ *Ποταμὸν Ἐρώτων* — ἡ *Χειμωνιάτικη Λιακάδα* μὲ τὸν *Ἱππότην τῆς Ἐλεεινῆς Μορφῆς* — *Ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὸ *Φάσμα τῆς Νυκτὸς* — ὁ *Ἀγηέριλος* μὲ τὸ *Σκαριδάκι* — τὸ *Τί με μέλει* μὲ τὸν *Παραγιώτην Ρούμπον* — ὁ *Ἐμπεδοκλῆς* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Ἠθοποιὸν Κύν*, *Μυλόρδον* καὶ *Ἀσημένιο Κῦμα* — ὁ *Ἀπόστολος Καραπαναγιώτης* μὲ τὸ *Φάσμα τῆς Νυκτὸς* καὶ *Τσουχτερὸ Ἀγκάθι* — ὁ *Συριανὸς Ἱππότης* μὲ τὸν *Ὀρφέα* — ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος* μὲ τὴν *Ἐλίζαν Γέρτζεν*, *Ἰωάννην Γρεύ*, *Πίτ-Πίτ-Πλούμ*, *Ἀντίο Μαστέλλο* καὶ *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της· *Συριανὸν Ἱππότην* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς· τὸ βιβλίον ὑπάρχει καὶ τιμᾶται δρ. 1,75·) *Ἐθνικὸν Ὕμνον* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν σου ἐπιστολὴν· ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις, ἄν καὶ τὸν τιμᾷς πάρα πολύ, λέγει, ὑποθέτων ὅτι εἶσε αὐτὸς ποῦ ὑποθέτεις·) *Τσουκνίδαν τῆς Τερψιθέας*, *Φιλίρημον Τρυγόνα* (τὰς ἔλαβα καὶ θὰ ἐκλέξω.) *Σταῦρον Ἰωαννίδην* (ὅλα ἐλήφθησαν καὶ ὅλα ἐστάλησαν·) *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* (πολὺ μοῦ ἤρεσεν ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ξεσπαθώνεις· εἶσε πραγματικῶς εὐρυέστατος καὶ, ὡς βλέπω, ἀποτελεσματικώτατος!) *Θέλπουσαν* (ἐλήφθησαν.) *Δυόσιον* (ἔχεις δίκαιον δι' ὅλα· ἀλλὰ τώρα ἔγιναν!) *Ἀστραπὴν* (ἄ, ὄχι! εἶμαι βεβαία ὅτι ἐργάζεσαι καὶ φρονίζεις·) *Ταπεινὸν Ἴον* ([ΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν σου· τί κρίμα νὰ μὴν ἔχω τόπον νὰ δημοσιεύσω μερικὰ ἀποσπάσματα!) *Μαγνητικὴν Βελόνην* (βέβαια τὸ ἴδιο εἶνε.) *Λύγειρινὰν* (πολὺ περίεργον τὸ ἐπεισόδιον τῆς ἐπιστολῆς· ἀλλὰ πῶς δύναμαι νὰ ἀπαντήσω, ἀφ' οὗ δὲν μοι ἐστάλη ὑπὸ τῆς ἰδίας;) *Λίκατερίνην Κυτζ. Γρίβα*, *Ἑλληνικὸν Δίσθημα*, *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου*, *Δευκὴν Καμέλιαν*, *Νικητὴν τῆς Ἀουσσερλίτσης* (τὰ ψευδώνυμα τῶν ἀδελφῶν σου δεκτά, ἀλλὰ νὰ μου γράψουν.) *Σμυρνοπούλαν*, *Ἀνδρέαν Α. Κουντουριώτην* (ἔστειλα) *Ἰτέαν* ([Ε] δὰ τὴν ἐπιστολήν σου, καὶ περιμένω τὰς ἀσκήσεις σου·) *Μαρίαν Β. Μωραΐτου* (ἔστειλα· ὁ Ὀδηγὸς λέγει περὶ Μικρῶν Μυστικῶν·) *Τσούχταρ* (εὔχομαι περαστικὰ εἰς τὴν μητέρα σου·) *Φίλανθον* (ὁ Ἀνανίας δὲν παρεδέχθη αὐτὴν τὴν παραγωγήν, διότι, λέγει, δὲν εἶνε Γαλλοέλληνας ἀλλὰ μόνον Ἕλλην·) *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* (πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν λύσεων, αὐτὰ δὲν ἔχουν πολλὴν σημασίαν·) *Τάνταλον*, *Ἀργώ*, *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας* (τὸ τετράδιόν σου δὲν εἶχε τὸ δεκάλεπτον γραμματόσημον·) *Ἀστεροεσσαν Νόκτα*, *Ἱππότην Μαντζουράναν* (ἔχει καλῶς· ἀλλὰ νὰ μὴ γίνῃ ἄλλην φορὰν·) *Ἀσιροποτκμίτην* ([Ε] διὰ τὴν τέχνην μὲ τὴν ὁποίαν ἐζωγράφισες τὸν καπνιστὴν τῆς Μαγικῆς Εἰκόνας·) *Τρομάραν* (βεβαιότατα καὶ φαντάζομαι πόσον ἐχάρης ὅταν εἶδες τὸ Πνεῦμα σου εἰκονογραφημένον·) *Μικρὸν Διάβολον* (ἔ, πέρασε τὴ συνάχι;) *Πρωτόπειρον Μέλισσαν*, *Νικόλαον Δεκαβάλλαν*, *Ροθέρτον Γυισκάρδον*, *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* (ἐλήφθη τώρα ἀναμένω τὰ του βραβείου τῶν Μ. Μυστικῶν σου διὰ νὰ γίνῃ λόγος καὶ νὰ κινηθῇ ἡ ἄμιλλα τῶν νέων μου φίλων·) *Χιοτοσκεπὲς Ὄρος* (ἐργασία λοιπὸν καὶ ἐπιμέλεια!) *Πατραϊκὸν Κόλπον* (πολὺ εὔκολον τὸ τρίγωνόν σου!) *Γλυκύλαλον Ἀηδόνα* ([Ε] διὰ τὴν καλλιγραφικωτάτην ἐπιστολήν σου·) *Π. Χ. Χρηστίδην* (σιωπή, νὰ μὴ τὸ ἀκούσῃ ὁ φίλος μας *Τρεχαγυρευόπουλος*, ποῦ θέλεις νὰ του πάρῃς τὸ ψευδώνυμόν του!) *Φιλοπάτριδα Ἰάδα* (νὰ συγχαρῇς λοιπὸν καὶ τὸν ἑαυτόν σου, διότι νά,[Ε] ἔχεις ἓν σήμερον διὰ τὴν ἐπιστολήν σου·) *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* ([ΕΕ] διὰ τὴν καλλιέπειαν καὶ τὴν ἀφέλειαν τῆς διηγήσεώς σου· ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη·) *Ἥμερο Γαλάκι*, *Ἄγνον Ν. Κογεβίναν Ναύαρχον Θερβέραν*, *Ναυσικᾶν* (ἄ φαίνεται ὅτι δὲν ἐδιάβασες τὸν Ὀδηγόν! πῶς δὲν εἶδες λοιπὸν τί σημαίνουν τὰ Εὔσημα;) *Ἀδριάναν Ν. Βλασσοπούλου*, *Μελπομένην Σ. Μουσούρου*, *Μακεδονικὴν Καρδίαν* (μὰ τί εἶχες γίνει;) *Χιακὴν Μαργαρίταν* (ἔχω τὴν ἐναντίαν ἰδέαν καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ πειράξῃς τὸ ὡραῖόν σου ψευδώνυμον·) *Φιλ[illegible]γνὴν Φιλίαν*, *Πῶς τα-περᾶς*. [illegible]μι (ὄχι!) *Πάραλον Πέτραν* ([illegible] ὡραιοτάτην ἐπιστολήν σου·) *Νύμ[illegible]φρᾶ* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφὴ[illegible] *ἐφράτο Γουρουνόπουλο* (πολὺ μ'[illegible]ησε τὸ ἀπόσπασμα τῆς ἐπιστολῆς τοῦ [illegible] σου τὸν ὁποῖον μαντεύω·) *Μολυβένιον Στρατιώτην*, *Βίγλαν* ([Ε] πολὺ εὐχαριστήθη ὁ κ. Φαίδων μὲ τὴν ἐπιστολήν σου· ἀλλ' ἐγώ; ἡ πληροφορία σου εἰς τὸ προσεχές·) *Δύστυχρατειραν Εὐδοκίαν* (μὲ μεγάλην μου χαρὰν θὰ σὲ ἴδω εἰς τὸ Γραφεῖον μὲ τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφήν σου·) *Ναύαρχον Θερβέραν*, *Φωτοβόλον Ἄστρον* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου·) *Τρικυμιώδη Λευκάταν* (ἔστειλα·) *Γερναίαν Ἑλληνίδα*, *Ροδοστεφανωμένην Λύσιν* (ἔστειλα·) *Παρνασσὸν* ([Ε] εὖγε! ἀρ' οὗ πέρασε δέκα λεπτὰ διὰ κάθε ἄρισταἀπὸ τὸν παπάκην, θὰ 'πῇ ὅτι ἐπῆρες 6 τοῦ λέχιστον·) *Μαντεῖον τοῦ Τροφωνείου* κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 *Ἰανουαρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 15 Μαρτίου

Ὁ γράφων τὰς λύσεις, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίσκου νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν σὲ διαγωνιζομένοι, σωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

---

61. Αἴνιγμα.

—Χμ! αἴνιγμα καὶ τοῦτο τοῦ Ἀρχιζιζανίου!
Μὰ τί λοιπὸν ζητεῖται;
—Χά! χά! δὲν θὰ τὸ βρῆτε «Πρόσαντα τὸν Νεῖλον»
Ἂν δὲν προμηθευθῆτε.
Ἐκεῖ ἡ λύσις ἐστὰ σωστά
Καὶ σάρκα ἔχει καὶ ὀστᾶ.

62. Στιγματόγριφος.

Ὁ Διδάσκαλος : ;
Ὁ Γιαννάκης : . . . . . .
Ὁ Διδάσκαλος : !

Ζητεῖται ἂν ἦτο ἐπιμελὴς ἢ ἀμελὴς ὁ Γιαννάκης, καὶ διατί;

[Ἡ λύσις ἔχει ὡς ἑξῆς: «Βεβαίως ὁ Γιαννάκης ἦτο ἐπιμελής, διότι τὸ θαυματικὸν τοῦ Διδασκάλου σημαίνει ἀπορίαν· «πῶς δηλαδὴ ὁ Γιαννάκης δὲν ἀπήντησιν εἰς τὴν ἐρώτησίν του ἐνῷ συνήθως ἢ πάντοτε ἀπαντᾷ;» Ἰδοὺ τώρα καὶ ἄλλος Στιγματόγριφος πρὸς λύσιν:]

Κύριος Α : . . .
Κύριος Β : !
Κύριος Γ : ;

Κάποιος ἐκ τῶν τριῶν τούτων κυρίων πάσχει. Ποῖος καὶ ἀπὸ τί;

63—64. Μαγικαὶ Εἰκόνες.

(*Λύονται ὅπως καὶ τὰ Κεκρυμμένα Ὀνόματα*)

1. Ὁ Σαροκλῆς ἐρωτᾷ τὴν ἀδελφήν του Εὐτέρπην· «Εἶνε ροδάκινον ἢ μῆλον αὐτὸ ποῦ τράγει ἐκεῖνο τὸ παιδάκι ἐκεῖ κάτω; — Οὔτε μῆλον οὔτε ροδάκινον εἶνε, ἀπαντᾷ ἡ Εὐτέρπη, καὶ οὔτε νὰ τρώγῃ φαίνεται. Κάτι ἄλλο κάμνει, ἀλλὰ δὲν διακρίνω καλά».

Καὶ ὅμως δὲν χρειάζεται μεγάλη ὀξύδερκεια, διὰ νὰ τὸ εὕρῃ κανείς.

---

2. Ὁ Πατέρας ἢ μητέρα καὶ τὰ τρία των τέκνα κάθηνται περὶ τὴν τραπέζης. Ὁ πατέρας ἀναγινώσκει ἐφημερίδα, ἡ μητέρα πλέκει, ἡ Μαριάνθη ψαλιδίζει τὰ μαλλιὰ τῆς κούκλας της, ὁ Κίμων διαβάζει τὴν Διάπλασιν· καὶ τὸ ἄλλο των τέκνον δὲν φαίνεται. Ἐν τούτοις εἶνε παρόν, καὶ κάμνει καὶ αὐτὸ κάτι.

65. Ἀποροδόκητον.

Ἐκτὸς τῶν δημοσιευθεισῶν Πνευματικῶν του Ἀσκήσεων, ὁ *Κύδρος* ἔστειλε καὶ μίαν ἄλλην, τόσον ὡραίαν ὥστε ἡ Διάπλασις, παρὰ τὴν συνήθειάν της, τῷ ἔγραψεν ὅτι θὰ την δημοσιεύσῃ λίαν προσεχῶς. Ἤδη, λοιπόν, εἰμπορεῖτε ἀπὸ τώρα νὰ μου εἰπῆτε μὲ τί ἀριθμὸν θὰ δημοσιευθῇ;

66. Παίγνιον.

Πολὺ φαίνεται, ὡς ἐκ τοῦ πνεύματός της, δὲν δύναται νὰ παρασταθῇ καθέως;

Πᾶσαι αἱ ἄνω Πνευμ. Ἀσκήσεις ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ ΑΡΧΙΖΙΖΑΝΙΟΥ [ΕΕΕΕΕΕΕΕΕ]

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1899.